

K.H.SCHEER

Kosmická návnada

Knihovnička Perry Rhodan 28

Přeložil Jaroslav Kufák

Oněm tvrdým, neúprosným manévřům, při kterých dokonce i zkušeným pilotům vyvstával na čele pot, se říkalo „taktické školení“.

Vyžadovalo celé muže. Učitelé Kosmické akademie nikomu nic neslevili, přestože se po výcviku chovali ke každému kadetovi kamarádsky. Byli neúprosní. Byli to muži, kteří již vícekrát opustili sluneční soustavu, aby v dalekém vesmíru bojovali za lidstvo.

Kadet Julian Tiffior dostal rozkaz, aby v rámci své závěrečné zkoušky řídil rychlou kosmickou stíhačku. Zároveň mu byl určen nepřátelský cíl: ostrý, špičatý vrchol na povrchu Měsíce, kterému „se nelze vinou příliš velké rychlosti vyhnout“.

Pak se měl rozhodnout, zda vrchol těsně mine, anebo zda podlehne mylné domněnce, že se překážka nějakým zázrakem promění v průsvitný obláček.

Julian Tiffior vypadal, že by docela věřil druhé verzi, proto jeho učitel seržant Rous zařval, když zjistil, jak se jejich stíhačka k hoře řítí rychlostí deseti tisíc kilometrů v hodině. Marně hmatal po sekundární řídicí páce - tohle byla obyčejná loď, a ne výcvikový trenažér...

„Zešlel jste...?!“

Julian Tiffior střílel termopaprsky z palubních zbraní ve vzdálenosti přesně třiceti tisíc kilometrů, a pak měl ještě tři vteřiny na rozmyšlenou.

Pro seržanta Rouse to znamenalo okamžiky věčnosti. Těžký impulzní kanón bez ustání střílel, ale stíhačka nezpomalovala.

Pak Rous zařval ještě jednou, ale to už bylo zbytečné, protože loď prolétla oblakem zplynované hmoty a ostře se zvedla vzhůru do volného prostoru.

Hluboké dunění arkonidské zbraně utichlo. Slyšet bylo už jen mocné hučení pohonných agregátů.

Julian Tiffior měl na čele perličky potu. Hlas mu zněl trochu chraptavě, když podle předpisu hlásil: „Rozkaz proveden, seržante. Nepřítel zničen, nedostal šanci na úhybný manévr. Prolétli jsme jeho pozicemi.“

Rous si setřel z obličeje bledost a přimhouřenýma očima prohlížel kadetovu úzkou tvář. „To berete všechny rozkazy takhle doslova?“ zjišťoval.

Tiffior suše polkl. Najednou se cítil nejistě. „Ano, seržante,“ odpověděl a rychle se podíval dozadu, kde seděl na židli kadet Eberhardt a podobal se rozmazané barevné skvrně.

„Pane jo,“ vzdychl Eberhardt. „Kamaráde, už jsem se viděl rozpuštěnej na atomy...“ „::“

„Váš názor mě nezajímá, kadete Eberhardt,?“ ozval se učitel. „Vyměňte si místa.“

Tiff se unaveně usmál, vyloup se z křesla a odešel dozadu. Kadet Eberhardt se zpotil. Teď byl na řadě on!

Tiffior pohlédl na Rousovy prsty, listující v „chytré knize“. To, co bylo uvnitř, pro kadety znamenalo otázky jejich existence.

Seržant Rous už nic neříkal. Nikdo dost dobře netušil, co se v něm odehrává, ale zřejmě ještě zpracovával předchozí událost.

Vtom se rozsvítila obrazovka, seržant k ní zvedl oči - a strnul v solný sloup. Byl to šéf! Šéf osobně!

Rous suše polkl a krátce podal hlášení.

Muž na obrazovce kývl. „Díky, seržante. Vraťte se, při-staňte a hlase se u mne. Kadet Tiffior je s vámi?“

Rous přikývl.

„Dobrá, ať se u mne hlásí v jedenáct hodin. Vy přijdete pár minut před ním. Je to jasné?“

„Ano, pane,“ hlesl Rous, protože měl pocit, že mu oči vylézají z důlků. „Promiňte, pane, říkal jste, že má kadet Tiffior přijít za vámi? Do paláce?“

Perry Rhodan se zatvářil pobaveně. „Vy říkáte správně budově palác? No dobrá. Mimochodem, váš zkušební manévr byl poněkud riskantní. Kdo řídil loď?“

„Tiffior, pane...“

„Aha. Tak to je vše. Konec.“

Obrazovka zhasla. Zůstal jen šum reproduktorů. Rous se otočil a podíval se na Tiffiora. Oči měl jako kousky ledu a ztratil veškerý humor.

„Tiffiore, co jste to provedl? Rychle! Mluvte! Jak je možný, že šéf k sobě zve obyčejného kadeta? Mluvte? Co se stalo?“

Tiffior cítil, že mu vlhnou oči a vysychají dlaně.

„Nemám tušení, seržante, opravdu ne.“

„To se uvidí, můj milý. A Bůh vám buď milostiv, jestli jste nějakou neuvážeností způsobil své výcvikové skupině újmu! Kadete Eberhardte, obraťte loď a přistaňte na kosmodromu v Gobi!“

^ ^ ^

„Ten kluk neví, Alik uhodilo," káral Reginald Bull přítele Rhodana. B

Rhodan zvedl hřívu. „Tiffior nemá nervy," zamumlal.

„Známe ho z akcí proti Overheadovi, Tiffior tehdy jednal jako chytrý taktik. Budu ho muset nasadit do akce - do těžké akce."

Reginald Bull, malý podsaditý ministr bezpečnosti Třetí moci, zvaný mezi přáteli Bully, nasál do nosu vzduch. „Ou-kej, ale musíš mu říct všechno."

Rhodan svraštil čelo. Zamyslel se, vstal, obešel těžký psací stůl a zastavil se vedle Bullyho.

„Nic si nenamlouvejte," zdůraznil. „Všechno se smí dozvědět teprve až bude po akci."

„Vytrhneš ho ze závěrečných zkoušek, Perry."

„Až splní tenhle úkol, rád mu osobně podepíšu diplom."

Bully pokrčil rameny. Prázdným pohledem sklouzl po obrazovkách. Tohle bylo srdce Třetí moci.

„Komu by se líbilo, když beze stopy zmizí tři lodě naší flotily. Beze stopy!"

Rhodan přitakal. „Uhodíš. Už zase se o nás zajímá někdo, koho neznáme. Stalo se něco, čemu se už léta bráním - někdo objevil Zemi. Myslím, že to bude mimozemská civilizace. Ne, žádné námitky, prosím. O Individuální Me-tamorfy zcela určitě nepůjde."

Bully si vzpomínal na nebezpečné bytosti, které museli odrazit brzy po vzniku Třetí moci. Tentokrát to vypadalo stejně vážně.

Zmizela velká loď druhu, který nazývali Pulec. Byla to loď třídy GOOD HOPE, nesoucí označení K-1. Loď, která původně sloužila jako záchranný a průzkumný člun vel

kého křížníku STARDUST II. Zároveň se ztratily i dvě kosmické stíhačky. Rhodanovi to stačilo, aby vyvinul okamžitou aktivitu.

Neznámí se objevili bleskurychle a pak se vypařili. Bylo neoddiskutovatelné, že tuhle informaci budou muset pustit mezi lidi.

Rhodanovi spojaři zachytili na nadsvětelné frekvenci krátkovlnné vysílání. Jeho kódování nedávalo žádný smysl.

Rhodan pochopil, že na Zemi musí být cizí agenti. Nepřišli jim na stopu ani jeho mutanti. Nenašli ani jednoho. Bylo to jako začarované. Jako by se po Zemi pohybovaly stíny...

Přešel k nejbližšímu videofonu. Zapnul jej. Na obrazovce se objevil dr. Haggard, šéf kliniky Třetí moci.

„Náš člověk tu bude za dvě hodiny," oznamoval Rhodan. „Doktor Kamer už odletěl?"

„Asi před třemi hodinami. Já ho za deset minut následuji. Zvládneme to."

Rhodan mlčky zamával a přerušil spojení.

„Takže ty to chceš risknout?" vyzvídal Bully. „Bude to tvrdej oříšek, řekl bych. Měli bychom se ho předem zeptat, jestli souhlasí... Jsi blázen. Já trvám na svém. Útok je pořád tou nejlepší obranou."

„A kde bys chtěl zaútočit? Proti komu?" vyzvídal Rhodan.

Bully zatnul zuby, procedil nadávku a šel pryč.

^ x ^

Kadet Julian Tiffior se podíval na hodinky. Pak přistoupil před zrcadlo a zkontroloval si vzhled uniformy.

„Trochu-nervózní, co?" zeptal se kdosi a Tiff'lorem **to** trhlo. Jeho hnědé oči se rozžhnuly.

Humphry Hifield, blond'ák bez zábran a viditelných komplexů, se povaloval na palandě. Šampión v boxu. Pro **něj** znamenal box totéž, co vesmír. Spis víc než mň.

„Jen klid, hochu!" zavřel varovně třetí obyvatel pokoje, kadet Eberhardt. „Já kdybych se měl postavit před šéfa, tak bych asi omdlel."

Hump Hifield vyskočil z lůžka a vykročil houpavým krokem, s rukama v kapsách. Byl stejně vysoký jako Tiff, ale jednou tak široký.

„Já to vždycky říkat, že snílci do vesmíru nepatří. Ještě než půjdeš, potřeboval bych znát rovnici o vztahu **mezi** kosmickou mikromaterií a gravitačním polem. Tak jak to je? Vymáčkni se!"

Hump se zešíroka zašklebil. Ruce se mu houpaly u těla.

„Najdi si ji v učebnici," odsekl Tiff.

„Moc práce," namítl Hump. „Oukej, máš dvacet minut Čas. Přednáška mi začíná za půl hodiny."

„Co kdybys tomu Šprtovi podržel pod nosem pěst, Hum-pe?" ušklíbl se Eberhardt.

„**Ty** se do toho nepleť, tlust'ochu," okřikl ho **Hifield**.

„Nechtě toho," opáčil Tiff nervózně. „Zatraceně, mám teď jiné starosti."

„Hele, kuřátko kleje!" podivil se Hump. „**Není možná!**" Tiff přimhouřil oči. Humpův smích ho zraňoval.

„Jednou ti někdo tu tvou velkou hubu zavře." řekl neobvykle chladně Eberhardt. „A sice tak, že už ji neotevřeš."

„Chceš mé nabonzovat?!" zeptal se šeptem Hump a sevřel ruce do pěstí. Pak se nebezpečně přihrbil,

Ovšem v **té** chvíli kdosi zaklepal a Hump se bleskurychle uvolnil a nasadil žoviální úsměv.

Eberhardt se ušklíbl. „Ses dobrej, Humpe. Nahoru se hrbíš a dolů pliveš, co?“

Všichni tři kadeti se postavili do pozoru. Ale žádný nadřízený nepřišel.

„Smím dál?“ ozval se za dveřmi měkký hlas.

„**To** je zakázáno,“ namítal rychle Tiff. „**Proboha**, neudělej si průšvih. Dívky sem nesmí!“

Míldred Orsonová, studentka kosmobakteriologie, pohodila černou hřívou a vstoupila. Mlčky, přímo kriticky si měřila Tíffův zjev.

„Otočit!“ komandovala ho, „Hm, opasek máš zase nakřivo. Přišla jsem jen proto, abych ti řekla, že si tě zkontroluje Deringhouse osobně. Na rukojeti služební zbraně máš nějakou tmavou skvrnu. To je špatný, kamaráde, moc Špatný. Bydlíte tady v pěkným binci. Jako pralidi.“

Tiffior rozpačitě přešlápl z nohy na nohu. **Bylo** dobrým znamením, že všemi uctívaná Mildred projevila zájem právě o něj?

„Já - upravím se,“ sliboval rychle. „**Ale prosím, ty už jdi**. Jestli tě tady najdou, budeš mít potíže.“

Mildred zavrtěla hlavou. „Rous o mně **ví**. Slíbila jsem mu, že tě pořádně prohlídnu.“

Vtom zapraskal reproduktor a všichni se bezděčně postavili do pozoru. Na obrazovce videofonu se objevila tvář majora Deringhousea. Poslední třídy kosmické akademie spadaly pod jeho přímé velení.

„Kadete Tiffiore, jste připraven?“

„Ano, pane.“

„Oukej, tak přijďte do mé kanceláře. A přijďte **řádně** oblečen, nebo bude zle. Není v místnosti ještě **někdo**?“

Tiff protočil oči.

„Nnnneee, **ne**, pane,“ zalhal.

„Jak myslíte. Ale jestli ta dáma hodlá zkontrolovat dokonalost vašeho vzhledu, ať se mi taky ukáže. Ještě si o tom promluvíme, Tiffiore. Konec."

Deringhouse zmizel. Milly se vynořila zpoza dveří. Trásla se.

„Panebože, on mě viděl," úpěla. „No jo... ještě si přečis-ti holínky. Nebo to radši udělám já. Klausí, podej mi nějaký hadr."

„Já se radši ztratím," oznámil Humphry Hifi-field.

„Máš strach, co?" sykl Eberhardt. „Ctěný pan Hifi-field, student posledního ročníku, by mohl být přistižen při zakázané činnosti!"

Humphry jen pokrčil rameny a šel.

^ ^ ^

Konec světa začal pro JulianaTiffIora v okamžiku, kdy ho arkonidský bojový robot provedl úzkým paprskovým průchodem energetické ochranné kopule. Jako omámený prošel kontrolami, a než se stačil vzpamatovat, stál v pracovně muže, který před jedenácti lety coby obyčejný major US Spáče Porce přistál jako první člověk na Měsíci. Od této chvíle se odvíjela nová epocha lidstva. Rhodan tam narazil na ztroskotavší mimozemšťany a spojil se s nimi...

A nyní stál před ním: před idolem, opředěným legendami. Roztřásla se mu z toho kolena.

Perry Rhodan si dvacetiletého kadeta dlouho prohlížel. Vzpomínal si na podobnou situaci před dvaceti lety - kdy on sám poprvé stanul před velitelem Spáče Porce - tehdy to byl generál Pounder. Musel se v duchu usmát. Taky z toho byl tenkrát pěkně vedle.

Vtom se za ním tiše ozval telepat John Marshall: „Šéfe,

za okamžik se zhroutí. Jste pro něj něco jako malý pánbůh."

Rhodan ihned zareagoval: „Jste tady soukromě, pane Tiffiore. Posad'te se, prosím."

John Marshall počkal, 'až si kadet sedne, pak přikývl a odcházel. Naznačoval tím, že Tiffior je v pořádku. V jeho mysli nebylo nic, co by před Rhodanem skrýval.

„Víte, proč jsem si vás nechal zavolat?" zeptal se Rhodan . •

Tiff strnul a hořce poznamenal, že neví. Srdce se mu rozbušilo.

Rhodan sáhl do zásuvky psacího stolu a vyňal nějaký papír. „Váš pan otec je velmi rozhodný muž. Nestává se každý den, že by prezident Třetí moci dostával čistě soukromé telegramy. Od této chvíle máte dovolenou."

Tiff se uvolnil.

„Telegram?" vykoktal.

Rhodan přikývl. Mladík zpozorněl. Veškerá nejistota z něj vyprchala.

„Vaše sestra se dnes vdává. Proto ten spěch."

„Eileen se vdává?"

„V osmnáct hodin. Za hodinu letíte. Vezměte si jednosedadlovou stíhačku. Stroj vám už připravují. Myslíte, že to zvládnete? Do New Yorku?"

Tiffior se rozzářil. Velký Bože - s kosmickou lodí Třetí moci do New Yorku!

Mlčky přitakal. Nenacházel slov.

„Za normálních okolností bych patrně nesouhlasil," přiznal Rhodan. „Ale mám v úmyslu pověřit vás zvláštním úkolem. Svatba vaší sestry v tomto směru přišla jako na zavanou. Nenápadněji nemohu do New Yorku nikoho poslat. Zdržíte se v otcově domě až do té doby, než dostanete zprávu pod heslem .nebeská brána'. Pak se hned ohlá-

sítě Homéru G. Adamsovi, řediteli Generál Cosmic Com-pany. Znáte pana Adamse? Víte o koho jde?"

„Ano, pane," hlesl Tiffior. Samozřejmě. Adams byl pojem.

Budete také oprávněn v případě krajní nutnosti použít zbraň. Vaše stíhačka bude ohlášena, takže se o nic nestarejte a jednoduše přeletěte hranice. Přistanete na nové kosmické základně New York City a hned pojedete za rodiči. Zúčastníte se svatby. Nějaké otázky?"

„Žádné, pane," odpověděl tiše Tiffior.

„Výborně, kadete. Tuhle malou kovovou trubičku si rovnou vezměte k sobě. Smíte ji dát pouze panu Adamsovi, jinak nikomu. Kdyby se o ni zajímal někdo jiný, smíte střílet. Další instrukce vám sdělí pan Adams. V New Yorku vám velí on. Od majora Deringhousea nyní dostanete stíhačku a zbraň. To je vše. Mnohokrát děkuji."

Julian Tiffior se už na nic neptal. Vstal, zasalutoval a šel. Ještě než prošel dveřmi, Rhodan poznamenal: „Tifflore, tohle je zvláštní akce. Ničemu se nedivte. Pokud se na to necítíte, můžete po svém přiletu do New Yorku odmítnout spolupráci."

Tiffjen přikývl a odešel za majorem Deringhousem.

^ x ^

„Hej, co to tam máš, ukaž!" vyzvídál Humphry Hifield a sápal se na kovovou trubičku, kterou Tiffior schovával za kombinézu.

„Nic, dej mi pokoj..."

„Dej to sem!" supěl Humphry a natáhl pracky. Ovšem rázem se zarazil. Najednou byl nucen zírat do ústí hlavně spirálovitého ručního paprskometu,

„Ani krok, Humphry," varoval vážným hlasem Tiff. „Ani krok, nebo je po tobě."

„Tobě přeskočilo?" suše polkl Humphry. „Odkud máš tu bouchačku?"

„Bez komentáře. Z cesty, Humpe." ;

Hifield raději uhnul. Vycítil, že to Tiff myslí vážně jako nikdy předtím.

Několik mil odtud Rhodan v té chvíli zapnul videofon.

„Reaguje rychle a cílevědomě," konstatoval zamyšleně a klouzal pohledem po důstojnících Třetí moci. „Bully, postarej se o povolení příletu. Pane Freyte, vy informujte Adamse. Marshalla, vy se postarejte, aby kadeti věděli, že Tiffior letí na svatbu. Jasně? Jeho otec je známý advokát. Nemůže být divu, že syn takového muže dostane dovolenou. Všechno ostatní se uvidí. Dr. Haggardje už na cestě?"

Ano, doktor už odletěl.

„Oukej, děkuji vám. Kapitáne McClearsi, vy přebíráte velení nad kosmickým křižníkem TERRA. Major Dering-house dostane jiné úkoly. Majore Nyssene, se svou SO-LARSYSTEM budete připraven vzlétnout. Já osobně přebírám velení STARDUST II. Bully, prosím okamžitě na palubu. Kapitáne Kleine, vy se věnujte zaměřovačům. Chci vědět, zda bude Tiffiorův let hlášen někam do vesmíru. Pokud tuším správně, ty chytré hlavy začnou spekulovat. Nikdo neuvěří nevinnému výletu za účelem svatebního veselí uprostřed zkouškového období. Stroje se rozbíhají, pánové!"

„Stejně jsme ho měli informovat," trval na svém Bull. „Za určitéjch okolností by se mohl snadno dostat do pěkný šlamastyky."

„Jistě," odpověděl Rhodan, „dokonce asi bude muset. Nedá se nic dělat, řečí bylo dost. Poručíku Eversone, za

čtyři hodiny odletíte do soustavy Vega. Vezměte si na palubu nějaké zboží pro výměnný obchod s planetou Ferrol. Postaráme se o to, abyste byli považováni za kurýry důležitých zpráv. Pokud všechno klapne, protivník tu lež prokoukne a zaměří se na Tiffiora."

Markus Everson zasalutoval. Úkol mu byl jasný. Pokud na něj ve volném vesmíru někdo zaútočí, byla Rhodanova hra prohlédnuta. Když se mu podaří bez potíží transítovat, překonají tím první překážku.

Rhodan se mračil. Teď bude záležet na tajuplném nepříteli.

^ JL ^

Dvacet minut po Tiffiorově startu spojaři přinesli krátkou zprávu, odeslanou v nevyluštitelném kódu. Rhodan pokyvoval hlavou. Přesně tohle čekal!

„No tak! Marshalle, jak je možné, že naši telepati nezachytí ani stopu? Ti jejich agenti přece musejí myslet, a když myslí, vyzařují telepaticky zachytitelné impulzy. Proč je nikdo z vás necítí?"

John Marshall pohlédl bezradně na Betty Toufryovou a pokrčil rameny. „Ano, je to divné. Ale mohu se vám zaručit, že mezi námi žádní zrádci nejsou."

„Fajn," ulevil si plukovník Freyt.

^ A ^

Svatební ceremoniál se stal pro Juliana Tiffiora utrpením. Pastor Shielmann, starý přítel rodiny, to mínil dobře, a jeho řeč proto byla strašlivě dlouhá. Když to přece jen skončilo, Julian prchl z kostela, aby na

malé zahrádce nedaleko chrámu vyhrabal svou služební zbraň. Nedokázal si ji vzít s sebou do domu božího.

Když ji našel, ulehčeně si oddechl a vrátil se mezi svatebčany.

James Frederik Tiffior, mocný padesátiletý muž, si svého syna přísně změřil. Tiffiova sestra vyděšeně vyjekla a několik postarších dam málem omdlelo.

Pohled na opasek s arkonidskou ruční zbraní nebyl totiž do programu svatby zařazen.

„Musí to být, synu?“ ledově se zeptal Tiffior senior.

„Musí, táti,“ odpověděl syn hrdelním hlasem a postavil se přitom do pozoru.

Pak se jelo domů a situace se pro něj ještě více zhoršila, protože musel sdílet auto s postarší tetou. O Třetí moci a Perry Rhodanovi při této příležitosti padlo několik tvrdých slov.

. Velký dům Tiffiorovy rodiny ležel na východ od centra na Long Islandu. Muž jako James F. Tiffior si to mohl dovojit.

Čtyři hodiny po svatbě, krátce před setměním, seděl Tiff pořád ještě ve svém pokoji. Nikdo ho nedokázal přimět, aby odložil nebezpečnou zbraň.

„Bylo by mi milejší, kdybys jednoho dne začal pracovat v mé kanceláři,“ řekl jeho otec. „O hvězdách nemám velké mínění. Smím vědět, co má tohle divadlo znamenat?“

Ani to mu Julian nedokázal vysvětlit a krátce po západu slunce si už připadal jako vyvrhel rodiny.

S hořkostí v srdci vyšel na malý balkon svého pokoje a posadil se do lehátka. Díval se na hvězdy a vydržel to až do jedenácti večer.

Psychické přepadení přišlo zcela nečekaně. Najednou do jeho vědomí sáhla cizí moc.

Tiff vstal, zapotácel se a zaúpěl. Znal tenhle efekt. Bleskurychle z něj byl opět kadet Vesmírné akademie. Pokoušel se odblokovat cizí myšlenky, ale po chvíli zjistil, že je to jenom zpráva určená pro něj.

„Mluví k vám John Marshall, jednotka mutantů," zaznělo mu v hlavě. „Známe se. Zrušte svůj blok."

Tiff poslechl.

„Dobrá, teď už to mám lehčí," oznamoval Marshall. „Vaše heslo zní - *nebeská hrána*. Okamžitě si vezměte aerotaxi a dejte se odvézt před budovu GCC. Opatrně, jste sledován několika neznámými. Já zůstanu ve vaší blízkosti. Nesmíte se loučit. Zanechte pár řádků a odejděte přes zahradu. Dávejte dobrý pozor. Konec."

Duševní tlak se ztratil. Jeho mozek byl opět volný. Oddechl si a načmáral na papír pár slov.

Cestu rozlehlou zahradou dobře znal. Nebylo tu koutu, který by jako kluk řádně nepročesal.

Těsně před kovanou boční brankou obdržel další zprávu.

„Tady Marshall. Jsem v gravitačním kluzáku nad pozemkem. Jděte na ulici a dejte si zavolat aerotaxi."

„Nějaké nebezpečí?" myslel si soustředěně **Tiff**.

Odpověď byla váhavá.

„Nejsem si jist. Dojmy jsou nepřesné. Ve vašem domě je příliš mnoho lidí. Zkuste to."

Tiff odjistil zbraň a pokusil se otevřít branku. Sotva však vzal kliku do ruky, telepat vyslal varovný signál. Tiffior se prudce otočil.

Ve stínu starých dubů se vynořily obrysy dvou postav. Tváře neviděl, ale všiml si jejich rychlých kroků.

Vykřikl. Nedokázal střílet bez varování.

„Palte!" ozvalo se mu v mozku. Marshall očividně zpanikařil.

Tiffior se přikrčil, otevřel branku a vykulil se na chodník. Udělal dobře, protože těsně nad ním zasyčel paprsek a roztavil kus zdi.

Zalehl, zamířil a stiskl spoušť. Z hlavně vyšlehl zářivý paprsek, vějířovitě zasáhl obě postavy i kus stromů. Byl to paprsek krátké působosti, ale přesto Tiff zaslechl zvuky káceního se stromu, který ještě před dopadem vzplál.

Nepodařilo se mu uniknout z fluoreskujícího mraku plynů. Do krku jako by ho píchly miliardy ocelových krystalů. Na krvavě modrém nebi musel někde být ten kluzák, ale nevěděl o něm.

Kolem padlého stromu propuklo ohnivé peklo.

^ A ^

Místnost nebyla velká, ani vysoká. Byla ovšem vybavena tak, aby zasvěcenci muselo být jasné, že to je pracovna Ho-méra G. Adamse.

Z jednoho z velkých monitorů shlížela tvář Perryho Rhodana.

„Jak jste ho našel?“ zeptal se tiše.

Šéf nejmocnější firmy světa, která sloužila zájmům Třetí moci, si přejel rukou přes hlavu. „To není tak jednoduché, pane. Můj transponder je aktivován. Mohu k vám?“

„Bohužel, připravujeme se ke startu,“ odmítl ho Rhodan. „Jak reagovali útočníci? Kdo je to?“

„Tiffiorem zastřelení muži nebyli nijak identifikovatelní. Ale podařilo se nám zachytit stopy neznámého plynu. Analýza nám řekne víc. John Marshall vynesl Tiffiora v poslední chvíli z plynového mraku. Přitom i on sám málem omdlel. Je to ďábelská věc.“

„Pozemského původu?“

Adams pokrčil rameny.

„To ještě není jisté, pane. Všecko je to hádanka. Jsem ve spojení s tajnými službami. Tisk se zatím daří držet od těla.. Zjistili jsme, že Tiffior bojoval se dvěma newyorskými gangstery, kteří dostali úkoly od neznámého zákazníka. Nevíme však od koho. Je jasné, že ti dva nepatří ke skutečnému protivníkovi. Nikdo netuší, kdo jim dal ten úkol... zneškodnit Tiffiora.“

„Jeho stav?“

„Uspokojivý. Je pod narkózou a profesor Kamer provádí operaci. V těchto chvílích končí.“

Perry Rhodan se zamračil.

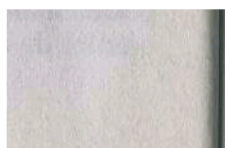
„Adamsi, plně na vás spoléhám. Jestli bude Tiffior na mi-kropfístroj reagovat, jak mi bylo řečeno, stane se vysílačkou velké síly. Telepati jako Marshall s ním budou moci udržovat spojení na vzdálenost dvou světelných let a spojení bude stejné, jako by stáli vedle sebe. Po ukončení operace proveďte experiment.“

Homér G. Adams ztěžka dýchal.

„Pane, je to ďábelský přístroj. Nemohl jsem se zdržovat v jeho blízkosti, přestože nejsem telepat. Vysílá naddimenzionální vlny nejvyšší intenzity. Odkud tu věc vůbec máte?“

„Z planety Poutník. Víte přece, je to planeta věčného života. Byla stvořena bytostmi, které rozluštily i poslední záhady života. Díky nim se Tiffior stane galaktickou vysílačkou. Teď musíme jenom doufat, že ho neznámí zajmou. Přepadení v parku by svědčilo o tom, že ho považovali za tajného kurýra. A teď mě, prosím, spojte do operačního sálu.“

Adams přikývl a namačkal nějaká tlačítka.

Profesor Kamer, geniální chirurg, prováděl operaci osobně. Dr. Haggard a dr. Manoli mu asistovali a přítomni byli ještě další lékaři, kteří už absolvovali arkonidské hypnoško-lení.

Profesor ukládal za Tiffovu ledvinu předmět velký asi jako náprstek. Celý proces netrval déle než pět minut.

„Za jak dlouho se mu zahojí rána?“ zeptal se Rhodan poté, co vyslechl zprávu.

„Zaručeně za dvanáct hodin. Haggard to tvrdí. Arko-nidská plazma se o to údajně postará.“

„Oukej. Těch dvanáct hodin radši počkejte. Až se probudí, vysvětlíte mu, že byl v bezvědomí. Adamsi, vy neztrácejte hlavu! Poručík Everson už dávno odstartoval. Právě se chystá k transici. Zatím na něj nikdo nezaútočil. Vypadá to, že nám trik s Tiffiorem vyšel. Jakmile bude zase v pořádku, pošlete ho rychle na měsíční základnu. Tam čeká major Deringhouse s K-9. Jasně?“

Adams potvrdil.

Kadet Julian Tiffior začal v té chvíli hrát neuvěřitelně důležitou roli v dějinách lidstva. Ještě to však nevěděl. On totiž téměř nikdo pořádně nevěděl, co s ním Rhodan vlastně zamýšlí.

Geniální finančník Adams se zachvěl. Musel myslet na informace, které s sebou kadet do vesmíru bral.

Rhodanova tvář zmizela.

^ ^ ^

Sekretariát vypadal všedně a neškodně. Bez ohledu na velký počet zaměstnanců a na techniku uvnitř by takový sál vlastně mohl patřit jakékoliv větší firmě. Tento dojem se však změnil, jakmile vstoupil Julian Tif-

flor. Poprvé se tu měl setkat s mužem, známým jako ministr hospodářství Třetí moci.

„Posaďte se, prosím," vyzval ho Homér G. Adams.

Adams se usmíval. Tiff věděl, že má před sebou polomu-tanta, ale tím jeho vědomosti končily; O Adamsově fotografické paměti a jeho schopnostech předvídat jisté hospodářské události nic netušil.

„Mrzí mě, že jste se dostal do nepříjemností," začal Adams.

„Prosím pochopte však, že nám záleželo na určitém druhu zkoušky vaší osoby."

„Jistě, pane," hlesl Tiff.

„Každopádně jste dopadl na výbornou. Naši lékaři považují váš zdravotní stav za uspokojivý. Jak se cítíte?"

„Pane, pravděpodobně jsem zastřelil dva lidi!"

Adams se zahleděl na své úzké dlaně. O výčitkách mladého muže dobře věděl.

„S tím si nelamte hlavu. Jednal jste jednoznačně v sebeobraně. Žádný soud se konat nebude. Nyní je vaším úkolem odletět na základnu na Měsíci, kde na vás čeká major Deringhouse. Vaše závěrečné zkoušky na Akademii mají pokračovat."

Julian Tiffior pocítil bezmezný zklamání. Ta věc tak zvláštně začala, byla tak vzrušující a tajuplná - a teď je řeč o státnicích!

„Ano, pane," řekl.

Adams se pokusil o úsměv, ale nepodařil se mu. Táhle dodal: „Je tu ještě něco, oč vás chci požádat. Pane Tiffiore -můžete samozřejmě odmítnout, je to vaše právo."

Tiff zpozorněl.

„Prosím," řekl tiše.

V Adamsově ruce se objevila malá kovová trubička. Téměř se nelišila od té, kterou dostal od Rhodana.

„Považujeme za nutné, aby tyto tajné informace o hospodářském plánování Třetí moci byly odvezeny k sedmadvacáté planetě soustavy slunce Vega. Tato informace se v žádném případě nesmí dostat do rukou nepovolaného. Mohlo by to ohrozit samotnou existenci lidstva. Vy osobně ji předáte guvernérovi Třetí moci na planetě Ferrol. Víc toho není. Převezmete tento tajný úkol?“

Tiff souhlasil. Malá kovová trubička změnila majitele. Než se pak Adams zvedl od svého monstrózního stolu, ještě dodal: „Kdybyste se dostal do potíží, stačí zmáčknout tuhle pojistku samodestrukce. Podívejte se, prosím, jak to funguje. A pouzdro už své tajemství nevydává.“

Tiff se pečlivě informoval. Tohle byla chvíle, kdy mu začalo docházet, že nejde o obyčejnou kurýrní službu. Tady byly ve hře ještě další věci, které mu patrně nechtěli sdělit.

Adams s uspokojením konstatoval kadetovu podezřívavost. ' "

Stalo se totiž přesně to, co Rhodan chtěl: Tiff musel být aspoň trochu nedůvěřivý.

Kadet schoval trubičku do kapsy.

„Tak pojd'te,“ odkašlal si Adams. „Pojedeme mým soukromým výtahem. Znáte princip materiálního transmute-ru?“

„Princip znám, ale ještě jsem ho nepoužil.“

„Tak to teď zkusíte. Pojd'te za mnou. Nastoupíte, v nulovém čase dematerializujete a na určitém místě remateri-alizujete. Je to prosté.“

Julian Tiffior vstoupil do přístroje, který se podobal kleci.

„Žádný strach," uklidňoval ho Adams. „Transmitter je na vás nastaven."

Tiff přikývl a Adams pohnul pákou. Dveře klece zaklaply a pak se rozjely tiché agregáty. Kadet pocítil mírný tlak, pak jakési táhnutí a průvan... a zmizel.

Jamile rematerializoval, měl pocit, že se mu to snad jen zdálo, ale brzy zjistil, že už není ve skále pod Manhattanem, i když pořád ještě stál v jakési kleci.

„Helou," pozdravil ho major Deringhouse. „Jak se cítíte? Ne, nechtě toho. Nestavte se přede mnou pořád do pozoru a pojd'te radši ven."

Tiff překročil červenou čáru a překvapeně se rozhlížel. Nacházel se v holé jeskyni. Jenom transmitter stál na ocelové desce.

„Všechno oukej? **Je** vám dobře?" zjišťoval Deringhouse.

„Úplně, pane. Byl to vzrušující zážitek."

„Dobrá, pojd'te tedy se mnou."

Tiff čekal na otázky, ale Deringhouse mlčel. Nechtěl ani sebemenší narážkou připomenout Tiffův úkol. On sám byl v hrubých rysech informován, což jasně prozradil jeho zkoumavý pohled na Tiffovu náprsní kapsu s trubičkou.

„Nacházíte se na Měsíci, hluboko pod jižním pólem," vysvětloval Deringhouse. „Až dorazíme nahoru, neztrácejte zbytečně slova. Okamžitě odstartujeme na školící let, kde zaujmete místo jako obyčejný student při zkouškách. Jasně?"

„Ano, pane," zašeptal Tiff. Ta věc byla stále zamotaněj-ší.

„Otázky ostatních kadetu vás nezajímají. Já jsem jako je-

diny muž na palubě zhruba informován o vaší kurýrní službě. Pokud získáte dojem, že jste v nesnázích, obraťte se přímo na mě. Víc toho říkat nemusím, že? A, je tu ještě něco. Musím vás informovat o tom, že na poušť Gobi nyní směřuje váš dvojník. Právě absolvoval srdceryvné loučení ve vašem rodném domě. Bylo to nutné."

Tiffovi se sevřelo hrdlo. S námahou polkl.

„Dvojník?" vykoktal.

Deringhouse se zešíroka zašklebil.

„Přesně tak," potvrdil. „Ovšem má přísně zakázáno líbat vaši sestru."

Tiff pochopil, že se tyhle věci plánují velmi detailně. Nastoupili do antigravu, vznesli se vzhůru a zanedlouho vstupovali do kanceláře šéfa bezpečnosti. Muž za stolem ani nezvedl hlavu, když kolem něj procházeli.

Pod mohutnou energetickou ochrannou kopulí měsíční základny stála šedesátimetrová kulovitá loď typu GOOD HOPE. Mlčky k ní kráčeli. Vznesli se do jejích útrob a za okamžik byli ve velínu.

„Pozor!" zařval kdosi z plných plic.

Tiffem to trhlo, když poznal Hifielův hlas. Pobledle se ohlédl na řadu kadetů. Stáli tam bez hnutí jako vytesaní ze žuly. Byl tam i seržant Rous, působil jako druhý důstojník.

Tiff napočítal přesně jedenáct kadetů ze své třídy. K tomu ještě i dvě dívky, z nichž jedna byla Mildred. Jemnou, štíhlou Felicitu Kergonenovou také znal. Felici bylo teprve osmnáct. Měla před sebou ještě dva semestry studia galak-tobotaniky. Co pohledávala na lodi závěrečných zkoušek?

Když pohlédl do Milliných očí, tep se mu zrychlil.

„Kadet Tiffior ukončil mimořádnou dovolenou. Okamžitě startujeme," vysvětlil krátce Deringhouse.

● ^ ^ ^

„Na palubě všechno v pořádku," šeptal Deringhouse do mikrofону nadsvětelného videofonu.

Rhodan přikývl. Deringhouse netušil, že má na palubě naddimenzionální vysílačku v Tiffiorově podobě. Ani on nemohl vědět všechno. „Mnohokrát dekuji. Start povolen. Držte se instrukcí. Nějaké nejasnosti?"

Deringhouse chvíli váhal, a pak se zeptal: „Everson prolétl?"

„Ano, perfektní transice. Ještě něco?"

„Ne," odpověděl Deringhouse. Neodvažoval se zeptat na Tiffiorova dvojníka.

„Tak hodně štěstí," uzavřel Rhodan hovor. „Postarejte se o perfektní závěrečné zkoušky kadetů. To oni jsou hvězdnými bojovníky zítřka."

Rhodanův obraz zhasl. Deringhouse vstal a chvíli zamyšleně přecházel po kajutě, než se vrátil do velínu.

„Všechno v pořádku, Rouši?" zeptal se pak. „Na nic jsme nezapomněli?"

„Všechno v pořádku, pane."

„Oukej, tak vyrazíme!"

^ ^ ^

Přesně před třiceti minutami standardního času opustila malá K-9 skalní trychtýř a vzlétla do volného kosmu.

Zaměřovače na Marsu zjistily, že Deringhouse zrychluje a že zhruba za deset minut docílí rychlosti světla.

V tu dobu Rhodan usedl do pilotního křesla osmisetmet-rové kulovité lodi STARDUST II. V celé arkonidské říši byl tohle největší typ lodi, jaký se vůbec stavěl.

„Start za dvacet vteřin," řekl Rhodan a nad palubní deskou se rozzářily monitory, na kterých mohl mimo jiné pozorovat oba těžké křižníky TERRA a SOLARSYSTEM.

Na zlomek vteřiny přesně se všechny tři lodě odlepily od země. Takový společný start Terrania dosud ještě nezažila. Vzduch se chvěl ohlušujícím řevem.

Jakmile lodě opustily pozemskou atmosféru, rozlétly se na plné zrychlení. Sledovaly přesně Deringhouseův kurz.

„Všem jednotkám! Vyhláшуji bojovou pohotovost!"

„Kontakt, Johnne?" obrátil se Rhodan na Marshalla.

Telepat se usmál. „Ten chlapec září jako atomová bomba. Je to tak silné, že to musím vši silou odblokovávat, abych ten nápor vůbec vydržel."

„Pokračujte. Tiffiorovu pozici musíme neustále znát. Zvykejte si. Musí to jít."

Reginald Bull, jako obvykle sedící v křesle pro druhého pilota, se zakřenil, „Připadám si jako podvodník," poznamenal sebekriticky. „Bylo naší povinností ho informovat o té vysílačce, kterou jsme mu voperovali."

Rhodan soustředěně zíral k Jupiteru. Pokud se mělo něco stát, pak se to muselo odehrát někde tady.

„Vědomost o té věci by ho mohla stát život."

„Ty počítáš s útokem neznámého?"

Rhodan beze slova přikývl. „Myslím, že se zmocní lodi K-9, neboť se bude domnívat, že Tiffiorje na palubě. Naše upozornění byla sice drobná, ale bystrý mozek si s tím poradí. Eversona nikdo neobtěžoval. Už je v soustavě slunce Vega."

„Chladná prognóza," zasmál se bez humoru Bully. „Co když ale neznámý nemá logiku, jakou u něj předpokládáš? Pak celý ten náš plán shoří jako papír. Naše kosmická návnada bude úplně k ničemu."

„Vyčkej času! Za Plutém se to stane. Záleží jen na nás, abychom se včas objevili. Budeme tam muset risknout krátkou transicí. Chci vědět, kdo po nás jde. Tiffior to zvládne. Nevybral jsem žádného slabocha. To je vše.“

Bully zavřel otevřená ústa.

Perry pohlédl ke štíhlé postavě mimozemšťana Cresta. Tenhle Arkonidan zprostředkoval lidem nejen arkonidskou techniku, ale i vědomosti a znalosti své civilizace. Nyní mlčky, němě přikyvoval. Jestli byl na palubě někdo, kdo dokázal určit, s kým mají co do činění, pak to byl jenom on. Crest, potomek pradávnej civilizace.

Arkonidané založili svou hvězdnou říši už v dobách, kdy lidé ještě bydleli po jeskyních.

. ^ ^ ^

Slunce se proměnilo v blikající bod. Pluto, nejvzdálenější planeta sluneční soustavy, už od něj získávalo mnoho světla.

Na optických zaměřovačích nebyla tato planeta vůbec vidět. Právě se schovávala za sluncem, takže se major De-ringhouse nemohl spojit s posádkou tamější stanice.

Dvanáct kadetů mezitím plnilo zadané úkoly, související s technickým stavem lodi. Přirozeně že přitom byli pozorováni a přísně hodnoceni.

Přísnost byla na místě - především u výpočtu bodů vsko-ku a výskoku při transici. Chybný výpočet mohl vést ke katastrofě.

Jenom dva muži na palubě tušili, že nyní nezáleží na přesnosti transice. Přirozeně že kapitán chtěl skočit přesně, když už musel hyperskok provést, ale v tomto okamžiku tu byly důležitější věci.

Julian Tiffior byl možná třetím člověkem, který tušil, proč Déringhouse vraští čelo. Ostatní kadeti to považovali jenom za učitelskou přísnost.

Za palubní deskou seděli zkušení muži. Kadeti směli jen předložit výsledky svých propočtů. Životně důležité impulzy dávali strojům jenom zkušení piloti.

Tiffior naslouchal nejrozumnějším hlášením, souvisejícím s transicí. Nevěděl přesně, proč je Déringhouse stále nervóznější... Naslouchal dunění agregátů a přemýšlel.

Pak se rozsvítila červená kontrolka a ozvalo se: „Ještě třináct minut k transici!“

Déringhouse se otočil. Zkoumavě se zahleděl na údaje počítače. Souhlasily.

Ted' bylo nápadné, že se Rous díval na docela všední a k účelům transice naprosto nevhodné náramkové hodinky. V Tiffiovi se probudil nedobrý pocit. Strnule zíral k oběma pilotům. Déringhouse ještě neodjistil kontaktní spínač v levé područce křesla. Dokud na něm ležel plastický kryt, k žádné transici nemohlo dojít.

Jistěže by bylo předčasné a nesmyslné tuto pojistku uvolnit už třináct minut před hyperskokem, přesto se Tiffiovi zdalo, že by pro celou loď bylo lepší, kdyby ji odjistili.

Čas plynul.

Necelých sedm minut před transicí se ozvalo hlášení, které způsobilo, že major Déringhouse sebou trhl a Rous se prudce ohlédl.

„Zaměřovači centrála," hlásily reproduktory. „Neznámý objekt, vzdálenost 0,8 světlené hodiny, rychlost jeho letu těsně pod hranicí rychlosti světla, strukturální výsledek nejasný, pravděpodobně kovové slitiny, přesné souřadnice..."

Zatímco zaměřovači vypočítávali souřadnice, Deringhouse neřekl ani slovo. Mlčel a připomínal sochu.

Tiff nemohl promluvit. Měl dojem, že mu kovová trubička v kapse u košile snad propálí žebra.

Eberhardt se velitelově reakci divil. Hifield zbledl. Jeho nejistý pohled klouzal po místnosti.

Po dalších dvou zaměřeních, která už byla přesnější, Deringhouse vstal, aby si došel k automatu pro šálek čaje. „Seržante Rouši, převezměte loď! Celé posádce! Zaujměte plnou bojovou pohotovost! Vyhlašuji bojový poplach!”

Tiffovy prsty pracovaly rychle a spolehlivě. Nevěděl už ani, jak často a kolikrát si takhle oblékal ochrannou kombinézu. Patentní zámky rytmicky zaklapávaly a Tiff měl najednou dojem, že ví, proč krátce po přeletu dráhy Marsu velitel kadetům vydal příruční paprskomety. Dělo se něco, nač se čekalo.

Tiff se bleskurychle vrátil na své místo. Z hladkého povrchu lodi vyjžděly hlavně děl, kolem lodi se utvářel ochranný štít z energie. Z pohledné koule se stal bojovný ježek s ostrými zuby.

K-9 přitom nebyla srovnatelná s bojovým křižníkem STARDUST II, na jehož palubu by se pohodlně vešlo dvanáct takových lodí, jako byla K-9.

Deringhouse rozkázal, aby si posádka zatím nenasazovala přilby skafandrů. Do velínu vpochovalo komando bojových robotů. Od vstupů se ozývala hlášení o připravenosti.

Deringhouse stál rozkročen za opuštěným křeslem prvního pilota. Seržant Rous převzal řízení lodi.

Tiff si všiml tázavého pohledu kadeta Klause Eberhardta, jehož pobledlý obličej vykukoval z krční části vesmírného pancíře.

Tiff neznatelně pokrčil rameny. V zapnutých helmách se ozvala ostrá kletba. Humphry Hifield.

„Pozor všem! Pozor všem - tohle není cvičení!" oznamoval velitel. „Transice byla přerušena. Náhlé zjištění kosmické lodi, nepatřící ke Třetí moci, způsobilo tuto mimořádnou událost. Kadeti nyní mohou prokázat své pravé schopnosti ve vážné situaci. Rád bych věděl, s kým máme co do činění."

„Meteor? Nebo kometa?" ozval se ve sluchátkách tenký hlas.

„Tyhle objekty obvykle nelétají téměř rychlostí světla," poučoval Deringhouse, aniž by se zeptal, kdo to vlastně mluví. Přitom si všiml Tiffiorova pohledu a uvědomil se, že mladík patrně vytušil, co s'e děje, že pochopil, o jak vysokou hru jde, i když neznal její pravidla.

Proč Deringhouse nevolá šéfa? říkal si Tiff. Rhodan by mohl být v okamžiku na místě! Celá ta věc byla podivná.

Pak Deringhouse poslal jednoho z kadetů ze zbraňové centrály a sám zaujal jeho místo, čímž uvedl v podiv ostatní» členy posádky. Jak to, že kapitán lodi zaujal pozici obyčejného střelce?

„Vzdálenost stálá, let konstantní," ozvala se zaměřovači centrála. „Žádné změny směru letu ani rychlosti. U neznámého objektu jde o kovové těleso délky asi tři sta metrů. Konec."

Deringhouse tiše hvízdal. Jestli to byla loď podobná doutníku a dlouhá tři sta metrů, pak určitě nebyla postavena na Zemi.

„Parádní kousek, co?" zašeptal Rous. „Ale já bych radši viděl SOLARSY..."

Duté zahučení mu vzalo slova z úst.

Okamžitě se ozval zaměřovač: „Neznámý objekt transi-toval. Těleso zmizelo. Pozor!"

Velínem projely namodralé blesky.

Tiffior bezděčně zaťal prsty do opěrek křesla. Reproductory zaječely a vydechly svou mechanickou duší stejně jako strukturální zaměřovače. Deringhouse cosi zařval, ale nikdo mu nerozuměl. Loď se roztřásla...

Na obrazovkách to vypadalo, jako by těsně vedle vybuchla hvězda. Oslňující záře nemohla být dále než dvě světelné vteřiny.

Neskutečně silné energetické bouře v bezprostřední blízkosti cloumaly lodí. Zcela nechráněná loď by byla v této chvíli ztracena. Tahle měla naštěstí aktivován energetický ochranný štít.

A pak to Tiff spatřil:

Velkou kosmickou loď!

Podobala se doutníku, nebo spíš válci.

Právě vedle nich rematerializovala. Optické zaměřovače ji přiblížily natolik, že si mohli prohlížet její povrch.

Na zádi lodi se objevily jakési plameny. Byly fialové,-podivně zářily a fluoreskovaly. Dokazovaly, že jde o impulzní pohon.

Tiff postupně stravoval všechny první dojmy a poznatky. Pak ho však ovlivnila rezonance stěn velínu, připomínající údery zvonu. Proměňovalo ho to v politováníhodnou hromádku z masa a kostí.

Rozum se bránil, ale vibrace se blížily frekvencím mozkových vln. Tiff vykřikl bolestí. Všichni křičeli. Bolest trvala nekonečné vteřiny.

Pak se chvění a dunění zastavilo. Dole zaječely reaktory. Pokud se jim nepodaří udržet zesílený energetický ochranný štít kolem lodi, posádka zákonitě zahyne.

„Panebože," šeptal zmučeně Tiffior. „Jenom to ne!"

Perry Rhodan na zprávu od zaměřovačů nečekal. Sám viděl na strukturálním zaměřovači, co se děje. Ze zkušenosti dobře věděl, co se stalo.

Jeho tři lodě stály poblíž dráhy Uranu. Vzdálenost k Deringhouseově K-9 činila asi dva miliony kilometrů. Na transici málo, na podsvětelený let daleko.

Vedle něj nadával Bull. Byl rozčilen na nejvyšší míru! Neznámý protivník nehodlal K-9 pronásledovat, nýbrž transitoval do její bezprostřední blízkosti.

„Tak tady to máme!“ zuřil Bull. „Skočili si až k nim! Jestli to uděláme i my, Deringhouseova kocábka praskne jako vaječná skořápka!“

Perry Rhodan už tohle dávno věděl.

Jeho prsty přejely přes hyperkom. Oba těžké křižníky s ním byly spojeny.

„Rhodan pro McClearse a Nyssena. Příkaz: Sledujte normálním letem. Držet se přímého kurzu ke K-9. Já K-9 pře¹-skočím a vynořím se dvě světelné minuty před ní. To by měla vydržet. Pozorujte situaci. Konec.“

Bull zíral. Tohle bylo typické Rhodanovo okamžité řešení. Právě v téhle jeho schopnosti spočívalo tajemství jeho úspěšnosti...

Posádka osmisetmetrové lodi se pustila do práce.

Přesto trvalo šest minut, než byly vyhotoveny konečné údaje. Pak byla STARDUST II připravena k akci.

„Velitel všem,“ zadunělo z reproduktorů. „Transice za čtyřicet vteřin. Pokuste se ihned překonat transitní šok. Nikdo nebude střílet bez mého rozkazu. Řídím osobně; Rychle, do toho! Musíme být rychlejší než ostatní. Pozor! Hyperskok!“

Transice:

Mohutná STARDUS II se proměnila v mihotavé, snové těleso, pomalu mizející z normálního prostoru.

^^^

O arkonidských robotech se říkalo, že mají mimořádně citlivé mozky. Tohle mínění bylo chybné, protože to byli právě oni, kdo překonal šok nejdříve.

Muži jako Conrad Deringhouse nebo seržant Rous seděli v křeslech stále v bezvědomí, ale mechanici členové posádky se už pouštěli do práce.

Protivník byl příliš blízko. Vyhodnocení potvrdilo, že jeho vzdálenost nečiní už ani půl světelné vteřiny. To bylo zhruba 15 000 kilometrů, což ovšem znamenalo pro Rho-danovy kosmonauty směšně malou vzdálenost.

Ovšem ještě horší bylo, že protivníková loď nabrala naprosto stejnou rychlost, jakou letěla K-9.

Majora Deringhousea vyrušilo z temných úvah dunění zbraňové věže. Když se přesvědčil, co se děje, zjistil, že věž „Cézar“ vypálila. S lodí to mocně zacloumalo zpětným nárazem, i když se ochranné pole snažilo energii absorbovat. Zároveň byla děla o několik stupňů posunuta od zaměřených cílů, a proto nereagovala na tlačítka. Počítač jim ještě nevydal příkaz.

Ovšem první rána seděla.

Deringhouse napjatě sledoval účinek zásahu. Cizinec bleskurychle reagoval. Zcela zřetelně ho to zasáhlo do zádi a s celou doutníkovou lodí to škublo, i když termopaprsek neprošel ochranným polem. Neprolomil jej, nicméně účinek zásahu byl tak mocný, až Deringhouse zajásal.

Pak přimhouřil oči.

Všechny kontrolky zbraní se rozzářily dočervena. Znamenalo to, že může střílet.

Mohl nyní každým prstem stisknout jedno tlačítko a odpálit tak deset děl. Co by pak z cizince zůstalo, to si uměl představit.

Tiffior se neubráníl a vykřikl překvapením, když jeho velitel zmáčkl místo deseti jenom jedno tlačítko, a ještě k tomu zdaleka ne ten největší kalibr.

Tohle malé dělo se používalo jenom v případě, když se někoho chtěli zdvořile zeptat, co chce.

Odpověď přišla promptně.

Proti K-9 se řítíl oslňující energetický prst.

Muži zatahovali hlavy.

Pak přišel konec světa. Energetický ochranný štít se rozzářil a náraz paprsku stačil k tomu, aby zatížil absorbéry přetížení na hranici jejich možností.

Lod' opět rezonovala jako zvon. Trvalo pak několik nekonečných vteřin, než se uklidnila.

„Míni to s námi dobře," poznamenal Rous. „Kdyby poslali salvu, už jsme nežili." ^

„Střílejte, střílejte přece!" ječel vyděšený Humphry Hi-field. Seděl přikurtován v křesle, zmítán vzteky a hrůzou.

Tiff nechápal, proč major střílel jenom z toho pingpon-gového děla. To přece nemohlo jinak dopadnout. Cizinec naprosto jasně naznačil, že nechová přátelské úmysly.

Po odeznění vlivu dalšího úderu Deringhouse pobledl. Kývl na Rouse. To bylo všechno. Takže se ukázalo, že jsou předem domluveni.

Přepojil na ruční řízení a věnoval se něčemu, co nazval „úhybný manévr".

Kdyby Tiff věděl, že Perry Rhodan se svým doprovodem stojí poblíž, jistě by majora pochopil...

Do řevu motorů zazněl Deringhouseův hlas: „Zůstaňte připoutaní. I přes absorbér přetížení sem teď pronikne několik g. Hlavně buďte pořád připoutaní.“

Hvězdy na obrazovkách se proměnily v kroužící objekty. Rous nabral kurz, který by nevypočítal sebelepší kom-puter. Něco takového dokázala dělat jenom samostatně myslící bytost.

Žhavé paprsky nepřítelé klouzaly mimo K-9. Kdyby ji teď ještě něco zasáhlo, musela by to být čistá náhoda.

Tiffior pozoroval Rousovu napjatou tvář. Předsevzal si, že mu později musí říct, že jeho zkušební manévr na Měsíci byl proti tomuhle směšný.

Najednou se však loď zachvěla, otřásla se, začala se klepat a řinčela, až to připomínalo počátky vesmírných letů. Včetně silného přetížení... Nicméně přebytečná energie ze zásobníků rychle naplnila absorbér a všechno ustalo.

Deringhouse zaúpěl a vstal z křesla. Několik kadetů ztratilo vědomí.

Když se Tiffiovy překrvené oči opět uklidnily, jenom zasténal. Cizí loď plula těsně vedle bezmocné K-9.

„Jsme v tažném paprsku, sakra," zaznělo ve sluchátkách. „Zajali nás. Rouši, plnou silou vpřed, ať se jim vytrhneme, nebo jsme vyřízeni.“

Seržant zoufale zápasil s palubními přístroji, ale nedařilo se mu. Tažný paprsek byl silnější.

Pak se zablesklo, když se vzájemně dotkly energetické ochranné štíty obou lodí. Na palubě K-9 popraskaly nějaké pojistky, což jednoznačně prokazovalo, že mají co dělat se silnějším strojem.

Deringhouse odtáhl v poslední chvíli prsty ze zbraňových tlačítek. Kdyby teď ještě vystřelil, podepsal by sobě i svým druhům ortel smrti.

Vstal a běžel do spojové centrály.

„Protivník nás táhne s sebou!“ křičel tam kdosi. „Táhne nás s sebou! Přidává! Zrychluje!“

Tiff viděl, jak Deringhouse něco říká do mikrofону velkého telekomu. Byl tedy ve spojení se Zemí.

Pak se znovu objevilo rostoucí přetížení. Agregáty K-9 nenaskakovaly. Rous přepínal jako šílený, ale havarijní pojistka se nedala oklamat. Prioritou pro ni bylo uchránění životů posádky, a proto veškerá energie proudila do ábsor-bérů a ventilace, i když to málem nestačilo.

Deringhouse dopadl zpátky do pilotního křesla.

Bylo to nebezpečné. Tiffior lapal po dechu. Odhadoval přetížení na deset g. Tváře přítomných se měnily v neovladatelné grimasy. Z hyperprostoru musela přiletět neuvěřitelná loď.

Tiff zaslechl velitelův chrčivý smích a pochopil.

Deringhouseovým trumfem byla STARDUST II. Ted' se však ptal sám sebe, jestli se Perry Rhodan objeví včas.

Cizí křižník neuvěřitelně zrychloval. Přetížení stouplo na 11 g. Pak přišel omračující dematerializační tlak, na který Tiffior podvědomě čekal.

Přirozeně - velká loď přešla spolu s K-9 do transice.

Rousova tvář se rozplývala. Místo ní zůstala jenom světlá skvrna, ale i ta se ztrácela.

Transice.

^ ^ ^ .

Perry Rhodan pochopil ve zlomku vteřiny.

Když se STARDUST II vynořila zpátky do normálního prostoru, zaměřovače automaticky zachytily cizí loď a předvedly ji v plné kráse ve zvětšení na obrazovkách.

Rhodan setřásl transimí šok a hned'se věnoval práci-i I posádka se probudila, tí;^^

Obrovský křižník zrychloval a ^mžiku tetel těsně pod hranicí rychlosti světla. 't?;it" ••

Vtom se ozvala vyhodnocovací centrála: „Cizí loď se chystá k transici. Je pravděpodobné, že skočí!"

Perry Rhodan záslechl z úst svého prvního důstojníka nadávku. Bull tušil, že přiletí pozdě.

„Dostali K-9 pod silný tah. Prakticky ji obklopili tažným polem," znovu se hlásili zaměřovači. „Ostřelováníje v tomto případě nevhodné." "

To Rhodan věděl taky. Rychle, bez dalších zbytečných slov, se ještě o něco pokusil.

Gigantova děla mlčela. Nicméně agregáty ve strojovně běžely naplno a soustředily veškerou volnou energii do jednoho jediného místa: přesně podle Rhodanova příkazu.

Zanedlouho pak z velkého děla na severním pólu lodi vyšlehl silný gravitační paprsek. Když dopadl, byl schopen strhnout z dráhy dokonce i malé nebeské těleso. Cizí kosmická loď proti němu nebude mít sebemenší šanci.

Na palubě křižníku utichly horečné diskuse. Ubíhající gravitační paprsek bylo jasně vidět. Pořád byl o něco rychlejší než STARDUST II.

To však znamenalo, že poletí hodně dlouho. Rhodan chopil, že se nesmí oddávat iluzím.

Ještě než mohl paprsek narazit, ve strukturálních zaměřovačích to zapraskalo. Cizinec se rozplynul a zmizel.

Rhodan udeřil do tlačítka T-projektoru a gravitační paprsek zhasl.

„Klid na palubě," řekl do palubního rozhlasu chladným, ocelovým hlasem, který utišil i Bullyho. „Také vidím, že jsme přiletěli pozdě. K-9 byla zajata pod-

statně větší lodí. Je udivující, že se cizinci podařilo transi-tovat i se zajatcem. Asi se tam pracuje s arkonidskou technikou. Pozor, zaměřovači centrálo: poplachová pohotovost! Strukturové zaměřovače nastavit co nejjemněji. Za každou cenu zjistěte, kde se cizinec vynoří do volného prostoru. Daleko to nebude. Vsadím se, že šlo o nouzovou transici bez výpočtu cíle, která měla posloužit výhradně jenom útěku. Postačí mi i přibližná data."

Zaměřovači potvrdili příjem.

O chvíli později dostali kapitáni lodí TERRA a SOLAR-SYSTEM rozkaz, aby za půl hodiny standardního času transitovali až k Plutu.

Major Nyssen a kapitán McClears potvrdili příjem.

„Vidím, že to nevzdáváte," ozval se sonorní hlas.

Rhodan se otočil. Arkonidan Crest.

„Ani náhodou, Creste. Věřím, že se nám je podaří najít. Mám k vám dotaz: poznal jste podle tvaru lodí, s kým máme tu čest?"

Crest zavrtěl hlavou.

„Ne, nedokázal jsem se rozhodnout. Mnoho vesmírných civilizací staví takové typy lodí. Musel bych vidět více podrobností."

Rhodan se zklamaně obrátil k přístrojům. O pár vteřin později se ze strukturových zaměřovačů ozvaly tiché zvuky.

„Provedli rematerializaci," hlásili zaměřovači. „Je to dost daleko, pane. Bude těžké upřesnit jejich pozici."

„Díky, znám zdroje chyb," opáčil Rhodan. „Dejte mi jejich přibližnou polohu. Matematici mi pomohou. Creste, i vás žádám o pomoc."

O dvacet minut později přiletěly i druhé dva těžké křiž-níky a připojily se.

Rhodan stál v kruhu svých mutantů. Byli tam všichni. Telepati mezi nimi bystře naslouchali frekvencím. „Takže?“ vyzvídál Rhodan.

Marshall byl jakýmsi mluvčím mutantů. Pomalu zvedl ramena.

i

„Šéfe, jestli je možné slyšet Tifflorea do vzdálenosti dvou světelných let, pak transitovali někam dál. Nezachytili jsme vůbec nic.“

„Neruší vás přítomnost posádky?“

„Ne. Na to jsme zvyklí. Na kadeta Tifflorea prozatím zapomeňte, Pěny. Nemáme s ním žádný kontakt.“

Rhodan pomalu vykročil ke dveřím. Všechny tři lodě zvolna brzdily let. Nyní bylo třeba vypočítat pozici uprchlé lodi. Těžký úkol! Rhodan to věděl.

Mutanti za ním mlčky hleděli. Jeho plán proběhl podle všech předpokladů, jen s tím rozdílem, že cizinci byli rychlejší než on...

Přesto byl Rhodan v hloubi duše spokojen. Teď bylo jasné, že někde uvnitř Třetí moci musí existovat výborná špionážní organizace. Ona údajně tak tajná mise kadeta Tifflorea byla prohlédnuta.

Ale zatím nemyslel na zneškodnění agentů. Nyní bylo ze všeho nejdůležitější zjistit, kdo se tak vehementně zajímá o Zemi. Teprve až se dozvedí tohle, mohou se věnovat jiným záležitostem. Zatím však tápali v temnotách*

Rhodan se zamyšleně zastavil před velkým antigravem střední osy. Několik mužů salutovalo. Díval se přes ně, jako by ani neexistovali.

Myslel na to, že se jeho nejlepší zbraň nachází uprostřed nepřátel. Jmenovala se Julian Tiffloor! Jeho tělesná vysílačka bude bez ustání pracovat. Až se k němu přiblíží aspoň na dva světelné roky, nebude těžké se podle něj zaměřit.

Cizincům nebude nic platné, jestli se poschovávají po údolích cizích světů.

Takže teď záleželo na tom, aby „zbraně Tifflor“ také patřičně využil. Tolerance dvou světelných let při výpočtech pozice lodi ho naplňovala oprávněným optimismem.

Když kráčel kolem strojovny, pozdravil ho šéf strojovny dr. Manuel Garand.

„Nějaké zvláštní přání, pane?“ zjišťoval Garand zvesela jako dítě, které si hraje na prodavače.

Rhodanovi se do tváře vrátil úsměv. Garand měl šťastnou povahu. Radoval se ze života i v těch nejtěžších chvílích. A hlavně v nich. Když se šéfinženýr Garand usmíval, určitě se dělo něco nepříjemného.

„Žádné,“ zdůraznil Rhodan. „Přesto ať jsou naše stroje připraveny. Brzy je budeme potřebovat. Přece si ty hochy nenecháme vzít, co říkáte?“

„Jistě,“ usmíval se Garand. „Mimochodem, trochu jsem se zamyslel nad tím jejich silovým tažným polem. Chcete se podívat na mé záznamy?“

Rhodan se zvesela zazubil.

„Tak vida,“ řekl táhle. „Já věděl, že u vás něco najdu.“

Zatímco kráčeli k počítači, STARDUST II dál ztrácela na rychlosti. Asi 280 milionů kilometrů za oběžnou dráhou Pluta se zastavila. Mateřské slunce odtud vypadalo jako maličká mince.

Ve velínu se protahoval Reginald Bull.

„Teď bych moc rád věděl, jak to všechno dopadne,“ zamumlal. „Nejradši bych je měl na dostřel. To značně ulehčuje vyptávání. Nebo snad ne?“

Oslovený robot nereagoval. Bull si uvědomil, že by nereagoval ani na nadávky. Tudíž znechuceně přešel k nápojovému automatu.

Ale pořád se nemohl zbavit dojmu, že Rhodan přece jen ke svému cíli dorazí.

^^^

Znali tu nepříjemnou rematerializační bolest natolik dobře, aby poznali, že transice končí.

Zmatení mysli, smrtelná úzkost a červené kruhy před očima svědčily o tom, že právě prodělali hodně dlouhý hyper-skok. Takové efekty se objevily pouze poté, kdy se přeskočilo alespoň dvě stě světelných let.

Deringhouse s námahou vstal z křesla. Ve velínu se přítomní pomalu probírali z mrákot. Kadeti na takové věci ještě nebyli zvyklí, tudíž potřebovali o nějakou tu minutu víc.

Tiffior sledoval Deringhousea a zjišťoval, že major bojuje sám se sebou. Byl velmi vyčerpán. Rous se už také probral.

Tiffova první myšlenka patřila kovové trubičce. Rychle se ujistil, že ji pořád má. Ovšem když si uvědomil, že na ni nedosáhne, protože má na sobě skafandr, a že tudíž nemůže aktivovat autodestruktor, zpanikařil. Nikdo mu nemusel vysvětlovat, co ti cizinci s K-9 provedli, i když v této chvíli bylo docela jedno, jestli to provedli kvůli lodi, nebo kvůli jeho tajné zprávě. Nyní jednoznačně považoval za nejdůležitější věc tu trubičku, a hodlal její obsah neprodleně zničit.

Obrazovky se už rozjasnily. Tiff rychle pohlédl na čelní monitor. Nedaleko zřetelně svítila dvojité hvězda.

To větší, oranžově zbarvené slunce bylo o něco blíž než jeho namodralý průvodce.

Tiff se pokoušel vzpomenout, o jakou dvojhvězdu by asi

mohlo jít, ale bylo jich známo mnoho, takže toho raději nechal.

Po chvíli se postavil na nohy. Stalo se to v okamžiku, kdy neznámí otevřeli vstup do skladů.

Ve velínu se rozblikaly kontrolky.

Seržant Rous klel jako pohan. Odněkud ze značné dálky se ozývaly typické zvuky impulzních paprskometů. Který blázen střílel v omezených prostorách K-9 paprskometem?

„Používejte jenom dezintegrátory!“ vykřikl velitel. „**K** čertu, zastavte palbu! Chcete spálit loď?“

Odpovědí mu byla varovná siréna klimatizace. Podle toho musely v některých částech lodi zavládnout nesnesitelné teploty.

Tiffa už tyhle události příliš nezajímaly. Bylo jasné, že posádka K-9 zůstala bez šance. Šikovně chytil dezintegrátor, který mu hodil Eberhardt. Síla této zbraně spočívala v rozpuštění pevné hmoty na volné atomy bez jakékoliv atomové reakce.

Ve sluchátkách se ozývaly pekelné zvuky. Všichni křičeli jeden přes druhého. Stále se ozývaly bolestné výkřiky, ze kterých se dalo soudit na nejhorší. Dutě znějící výstřely oznamovaly přítomnost cizích zbraní.

„Zmizte!“ volal kapitán na kadety. „Schovejte se někam!“

Když pak byl velín hermeticky uzavřen, Tiff to riskl a sundal si přilbu. Neznámé zbraně se přibližovaly. Zhaslo několik obrazovek, potom došlo k výpadku proudu.

„Dostali strojovnu,“ hlesl seržant Rous. „Musejí být odolnější než my. Pronikli na loď už ve chvíli, kdy jsme ještě byli v bezvědomí. Jinak by se jim to nepovedlo, to přísahám!“

Rous měl možná pravdu, ale to teď nebylo nic platné.

Tiffse snažil rozepnout skafandr. Zápasil s ním **vší silou**, ale magnetický zámek ne a ne povolit.

Vtom se provalily dveře do místnosti a **Tiffovi zavanul** do tváře horký vzduch.

Venku bylo světlo. Sotva rozeplnul skafandr, místnost zaplavilo křižující světlo neznámých šokových zbraní. V té chvíli Deringhouse věděl, proč slyšel výkřiky bolesti.

Kadet Eberhardt se zhroutil jako první. Po něm následovali Rous, Martin a Hifield. Deringhouse ještě jednou vystřelil do chodby, ale pak ho také zasáhl blesk.

Když do velínu skočily obrovité postavy a najednou vzplálo jasné světlo, Tiff stál naprosto klidně uprostřed a fascinovaně pozoroval kovovou tyčinku, jak zaniká v chladném, namodralém plameni.

Pak zvedl hlavu a ironicky se zahleděl na bezesporu humanoidní bytosti vetřelců. Když se k němu přiblížila první, ještě stále se usmíval.

Téměř dvoumetrový obr se zarazil. Tiff si všímal - cizinec na sobě měl lehkou kombinézu arkonidského typu, ale nebyl to Arkonidan. Ve tváři m&l

krátce střižený vous a na hlavě dlouhé, zrzavé vlasy. A byl to skutečný obr.

Za ním se nořily další podobně vzrostlé postavy. Jejich řev utichal. Vyzývavě se stavěly proti Julianu Tiffiorovi, jehož úsměv zřejmě zapůsobil víc než zbraně. Tiff překročil svůj stín. Naprosto přátelsky, beze stopy

vzrušení, řekl klidně interkosmickou řečí;

. „Vítejte na palubě pozemské lodi K-9. Váš příchod byl poněkud bouřlivý. Sekt bude hned. Nebo chcete radši pravé šampaňské? O, promiňte, asi netušíte, jak starý kulturní národ se zabýval výrobou tohoto božského nápoje. Nechcete se posadit?¹“

Jeden z těch rudovousů zvedl ruku. Spíš **to** byla pracka. Pak zavřel jakýsi rozkaz. Ještě jednou se podíval **na** Tíffa a na malé ožehnuté místo na pultu před ním, kde před chvílí dohořela trubička.

Pak Tiff málem upadl do mrákot. Rudovous sepnul ruce za zády, předklonil se a zařval tak, **že** Tiffa málem připravil o sluch. Ale byl to divný řev: jako by se cizinec nahlas chechtal. Tiff přitom musel bezděčně pomyslet na starou / protipožární sirénu, kterou našel jako kluk na smetišti a s kamarádem ji opravil.

Nyní chápal, proč jeho otec dostal záchvat zuřivosti, když ji poprvé vyzkoušeli. **Ted'** byl v podobné situaci i on sám.

I když přece jen trochu znervózněl, cizincův smích ho uklidňoval. Ostatní obři se totiž začali také chechtat. Zřejmě šlo o národ se sklony k nezadržitelnému pekelnému chechotu.

Třeba tím ale vyjadřovali svou zlost? Tiff zvažněl. Reakce mimozemšťanů přece nešlo poměřovat lidskými zvyky. Alespoň je to tak na Akademii učili.

Trvalo dlouhé minuty, než se vousáč uklidni!. Tiff pak udělal druhou chybu, když zdvořile podotkl: „**V** podstatě jsem rád, že jsem nenarazil na jednooké kyklopy s přísav-kami místo dlaní.”

Následující burácivý smích otřásal celou lodí. Juliah si předsevzal, že už je nesmí rozesmávat.

„Toho bereme s sebou,” zakrákal po chvíli obr. „**Je** to třída. Příteli, jak to, že hovoříte obchodní řečí Velkého Ostrova?”

„Máte tím na mysli Mléčnou dráhu?”¹ zjišťoval váhavě Tiff a úkosem pohlédl na své omdlelé druhy.

„Ti se zase brzy proberou,” vysvětloval žoviálně cizinec. „Jsme mírumilovní obchodníci, žádní piráti. Mé jméno je

Origans, kapitán a nezávislý majitel obchodní lodi ORLA XI. Milujeme a ctíme inteligentní bytosti Velkého Ostrova. Nikdy se nepletete do jejich vnitřních sporů, leda v případě, že by se někdo pokoušel sáhnout na náš obchodní monopol. Já, Origans, se omlouvám za poněkud drsné chování. Nikdo nedojde úhony. Ovšem musí být řečeno, že

se váš pozemský velitel na mě pokoušel zaútočit. Unikl jsem v poslední chvíli."

Tiff se už ničemu nedivil a také se ničeho nebál. Přestože mu bylo teprve dvacet, měl zcela jasno. Koneckonců byl na svou cestu vyslán připraven a vyškolen metodami prastaré civilizace.

' Nic tedy nepodnikl, ale zachoval si jistou míru zdravé nedůvěry. Tušil, že jde o velkou hru a že v sázce je matička Země, lidstvo, jeho ideály. Nikdy předtím kadet Tiffior necítil tak jasně, že na Zemi žijí lidé, že to jsou všechno stejní lidé, bez ohledu na barvu pleti nebo víru.

Toto vědomí z něj dělalo chladnokrevného taktika. Origans byl nebezpečný. Jeho žovialita byla jen maskou.

Tiff se přestal zdvořile usmívat. Ohlédl se. Vousáči od-
tahovali bezvědomé druhy stranou.

„Děkuji za přece jen humánní jednání," řekl. „Ať je tomu jak chce, kapitáne Origansi - přece jen jste přišel o deset vteřin později. Přesně tolik času jsem potřeboval ke zničení depeše. Jste přece informován, že?"

Přirozeně že byl! Jeho široká tvář se na chvíli podmra-čila.

„Výborný partner projednání," řekl zkoumavě. „Otevřený, plně si vědom svých silných stránek. Nikdy otevřený, když tuší slabiny. Tímto způsobem zakládají chytří muži celé říše. Ano, jsem informován. Proč bych jinak na vaši maličkou loď útočil?"

Tiffovi se drala na jazyk touha prozradit, jak snadné by bylo zničení ORLY XI jedinou salvou. Ale neřekl to.

„Co teď hodláte udělat?“ zjišťoval. „Kde se nacházíme?“

„To nemusíte vědět. Mimochodem, přijměte můj kompliment. Mluvíte naší řečí perfektně.“ -;n

„Naše bojové křížníky jsou ještě perfektnější!“ odvětil Tiff.
“;

Origanova tvář potemněla. Chladně odpověděl: „Na palubě mé lodi je pozemšťan, který se jmenuje Jean Pierre Mouselet. Od něj naprosto přesně víme, že váš ubohý primitivní svět získal čistě náhodou jenom jeden bojový kříž-ník. Jeden jediný, rozumíte! Vy jste posel zprávy, která pro mne byla důležitá.

Dlouhodobé kosmické obchodní plány bereme zatraceně vážně. Jsme mírumilovní, jak jsem řekl, ale máme právo na ochranu našich starých privilegií. Velké Impérium nám před časem dalo právo neomezeného obchodu. Promluvíme si, člověče jménem Julian Tiffior.“

„Vy znáte mé jméno?“^

„A co jste si myslel? **Že** jednáte mimořádně mazaně?“

Opět burácivý chechot. Tiffa to ranilo. Protože neznal Rhodanův pravý plán a věřil, že působil jenom jako kurýr, musel dát Origansovi za pravdu. Muži jako Ďeringhouse by se museli smát. Zprávy v trubičce byly pochopitelně fingované.

Tiff byl pak trochu hrubě, nicméně v klidu odveden. Origans dodal: „Jsme příbuzného druhu, Tiffiore, měli bychom si proto rozumět. Nevidím důvodu, proč by to neslo. Pravděpodobně o mém národu vůbec nic netušíte. My, Skokani, jsme mocnější než celé Impérium. Mohu vám říct, že naši předkové byli stejnými Arkonidany jako váš učitel, kterému říkáte Crest!“

Tiffem to trhlo. Tenhle cizinec toho věděl až moc! Kdo byl
Jean Pierre Mouselet?

Tiffior to jméno ještě nikdy neslyšel...

Zběžně zjišťoval, že jeho druzi byli odneseni do velké jídelny. Všechny důležité stanice lodi byly obsazeny muži, podobajícími se Origansovi.

Před východem z lodi se musel znovu obléci do skafandru. Potom se volným pádem přemístil k temnému otvoru v korpusu doutníkové lodi. Sotva vstoupil na její palubu, v duchu definitivně bilancoval svůj dosavadní život.

Tihle Skokani byli nebezpeční. Více než nebezpeční, protože vycítili, že pro ně Rhodanova Třetí moc znamená jisté ohrožení obchodního monopolu. Pravděpodobně se stali opravdu zlými, když jim někdo sáhl na jejich svatá práva.

Perry Rhodan to patrně nevědomky udělal. Tiffmohl vsadit hlavu, že o nich nevěděl.

Origans mu otcovsky poklepal na rameno. „Náš vzduch je pro vás pochopitelně dýchatelný," vysvětloval. „Znáte ještě nějaké další skvělé vtipy?"

„Vti... vtipy?" zarazil se Tiff. Kdypak dělal vtipy? Ale obr jeho reakci považoval za další vtip a propukl ve smích, až se za břicho popadal.

^ A ^

Štíhlý, černovlasý muž s těkavýma očima a nervózně si pohrávajícími prsty byl bezesporu člověkem. Očividně byl na konci psychických sil.

„Jean Pierre Mouselet, kdysi obchodní ředitel evropského průmyslového koncernu," představil se pohublý muž. Tiffior si hojen ledově změřil pohledem.

„Nemáte u sebe cigaretu?“ hlesl Mouselet.

„Nekouřím,“ opáčil Tiffior. „Zrádci Země bych stejně žádnou nedal, i kdybych nějakou měl. Aby bylo jasno.“

Lidský vrak Mouselet se nedokázal vzepřít, zanedávat nebo vrhnout jedovatý pohled. Nic takového. V jeho zou- falých očích stálo něco, co Tiffa nutilo k soucitu.

„Dobrá, promiňte,“ rychle řekl Mouselet. „Já - é -jsem silný kuřák, víte. Moje poslední krabička...“

„Přejděme, prosím, k věci,“ přerušil ho kadet klidně. „Domnívám se, že vás za mnou Origans poslal proto, abych zazpíval. Vyřídte mu, že nic neřeknu. O obsahu dokumentů, které jsem přepravoval, nevím naprosto nic. Nebo snad myslíte, že všechno nosím v hlavě?“

Mouseletův pohled byl najednou pichlavý.

„A proč ne? Rhodan zná metody, jak do lidského mozku umístit obrovské vědomosti. Možná ani sám nevíte, že je tam máte. Třeba jsou zabezpečeny hypnotickým blokem.“

Zápisy v trubičce jsou třeba jenom zastíracím manévrem. Třeba máte mluvit, mladý muži! I Skokani ovládají taje hypnózy a umějí z člověka udělat blábolícího blázna. Dejte si pozor, aby se vám to nestalo!“

„Vy asi dostanete cigarety, když mě k něčemu přinutíte, že?!“ posmíval se Tiff, i když mu nebylo do smíchu. Viděl před sebou řadu různých nebezpečí.

Mouselet ošklivě zaklel. Pak prudce vstal a přecházel po kajutě. Za dveřmi stály dvě stráže.

„Než vůbec něco řeknu, chci vědět, jak jste se k těm brachům vlastně dostal,“ dodal Tiff. ,

Mouselet rezignovaně pokrčil rameny.

„Proč by ne? Patřím ke štábu supermutanta, kterému se říkalo Overhead. Proto toho o té vaší Třetí moci tolik vím. Měl jsem k dispozici všechna tajná akta. Proto se nepokou-

sejte mazat Skokanům med kolem huby. Vědí všechno. Kdyby to nebylo proti jejich prastaré tradici, Origans by si už celou Zemi dávno podrobil!"

„Kecy!" ulevil si Tiff. Znovu se mu chtělo říct, jak snadno mohli zničit Origansovu loď, kdyby chtěli.

„Nepletěte se v nich," pokračoval vzrušeně Mouselet. „Já je taky považoval za neškodné a mírné. Když Rhodan pronásledoval Overheada, můj šéf vyslal do vesmíru zoufalé volání o pomoc. Origans byl se svou lodí nablízku. Přiletěl a zachránil mě. Přirozeně že jsem mu za odměnu musel dát své vědomosti. Skokani nedělají nic zadarmo. Fakt nemáte cigaretu? Podívejte se, prosím..."

„Ruce pryč od mých kapes!" sykl zlostně Tiff. „Na vašem místě bych si prohnal kulku hlavou! Jste mizera. Zradil jste lidstvo. Není horšího provinění!"

„To vaše lidstvo mě odsoudilo a vyhnalo. Nic mu nedlu-žím."

„Asi jste spáchal nějaké zločiny. Protože jinak by vás nikdo neodsoudil. Stalo se vám to po právu. Vrána k vráně sedá - vy jste byl mizera a Overhead taky."

Mouselet se vzpamatoval. Ztěžka oddechoval a olizoval si popraskané rty.

„Budete vyslýchán," vysvětloval tiše. „Netušíte, s jakou velmocí máte co dělat. Galaktičtí obchodníci ovládají celou Mléčnou dráhu. Jsou rozděleni do kast a rodinných klanů. Nikdo z nich si nenechá od jiného klanu poroučet. Svoboda obchodování je desetitisíciletou tradicí. Nedůvěřují jeden druhému a jeden druhého špiclují, ale běda cizinci, který sáhne na jejich monopol. Pak byste měl vidět, jak rychle se všechny ty klany Skokanů spojí. Od pradávna si říkají Skokani proto, že skáčou z jedné planety na druhou, aby tam nakupovali a prodávali. Jejich obchodní flotila má

více než tři sta tisíc menších a větších obchodních lodí. Každý klan má ve svém čele patriarchu. Ti rozkazují svobodným kapitánům a majitelům lodí, řídí celé flotily a žijí z dávek, které jim kapitáni odvádějí. Skokani vlastní mnoho planet, které přebudovali na gigantické loděnice a základny. Jejich technika v mnohém předčí techniku Arko-nidanů. Skokani původně pocházejí z Arkonidanů, ale časem se vyvinuli v poněkud jiný druh. Jsou nezávislí, hrdí, silní, finančně silnější než Impérium a v případě ohrožení jsou i jednotnější. Víte vůbec, co to znamená? Obchodníci se nikdy nepletou do válek a konfliktů. Dodávají všem válčícím stranám. Pokud chce ve vesmíru obchodovat někdo jiný, musí od Skokanů získat koncesi. A najednou se tady zjeví váš směšný Rhodan a zařizuje na planetách slunce Vega obchodní základny."

Mouselet se ostře zasmál. Málem se nemohl uklidnit. Tiff strnul. Pomalu začal chápat. Origans byl jenom malým kolečkem obrovité, prastaré mašinérie. A myslel ještě na jednu věc: že musí šéfa co nejrychleji informovat.

„Brzy pochopíte, že vaše mlčení nemá význam. Je v povaze Skokanů, že i nově objevené planety považují za oblast svých zájmů. Proto je tu Origans sám a nepřivolal žádnou konkurenční loď. Je to jeho obchodní zájem. Vystavěl na Zemi síť agentů a brzy se dozvěděl o vaší tajné misi. Což se dalo čekat, poté co se zmocnil tří vašich křižníků ke studijním účelům."

Tiff vyskočil, jako by ho píchla vosa.

„Cože?"

„Ale, vy to snad nevíte?" divil se Mouselet. „Rhodan vás podvedl. Vaše K-9 je už čtvrtá zajatá loď. To Rhodana jistě přinutilo přemýšlet, že?"

Tiff pomalu klesl zpět do neobvykle tvarovaného křesla.

Zvažoval svou tajnou úlohu, ale samozřejmě nemohl přijít na to, že je kosmickou volavkou s velmi specifickými vlastnostmi. Nyní přinejmenším pochopil, proč Dering-house nestřílel ze všech děl a proč se STARDUST II neobjevila rychleji. Potlačil triumfální úsměv. V místnosti zablikala žlutá lampa. Mouseletem to trhlo. „Volá vás váš šéf," posmíval se Tiff. „Asi nás odposlouchávají, co? No, dobrá, takže když už nás slyšíte, Origan-si, pak byste měl vědět, že mi vaše obchodní říše nikterak neimponuje. Jste jen kšeftaři a šmelináři, kteří se obohacují na válkách a do ničeho se nepletou, dokud všichni platí. Takové známe i z našich vlastních dějin. Vy nejste o nic lepší, jenom to děláte o chlup šikovněji. Vyděláváte na zániku říše Arkonidanů. Zůstáváte tak dlouho neutrální, dokud nezavětríte nebezpečí. Pak se z vás stanou bestie. Tenhle zrádce vás upozornil na Zemi. Dejte si pozor, Origan-si, abychom vám neukázali zuby."

Do videofonu někdo zafuněl. Pak místnost zaplnil Orl-gansův hlas.

„Příteli, tvá slova jsou silná, ale tvá moc malá. Ze Země si uděláme základnu, ovšem nejdřív od tebe chci znát obchodní plány Třetí moci. Pak chci vědět, co ten maličký Perry Rhodan našel na takzvané planetě věčného života. Víím, že ji našel, přestože to nebylo pravděpodobné."

Tiff pohlédl k obrazovce. Jeho další slova byla na dvacetiletého mladíka neobyčejně dospělá.

„To by vám mělo dokazovat, že máte co dělat s velmi vyzrálou bytostí. Měl byste se zamyslet. Vaše požadavky jsou diktátem hodným barbara."

Mouselet na Tiffa vyděšeně pohlédl. Z reproduktoru se po chvíli mlčení ozval bouřlivý chechot. Kapitán Skokanů měl zvláštní humor!

„Velmi dobře, velmi dobře," opakoval Origans. „Nemohl jste se vyjádřit jasněji. Rhodan pověřil tajným úkolem vsutku schopného muže. Příteli, já tady teď budu chvíli křížovat, a když se nic nezmění, možná přivolám flotilu své dynastie. Řekl vám Mouselet, že mám právo na bezplatnou ochranu své flotily? Stačí jedno zavolání, příteli, a rázem tu máme pět set velkých bojových lodí. Zvaž svá slova. Máš na to dostatek času."

S těmito slovy Origans vypnul spojení.

„Promluvte," zapřísahal Tiffa Mouselet. „Mluvte, nebo oba zahyneme. Věřte mi. Jsem přece člověk!"

„Petrně jste jím nikdy nebyl," poučoval ho Tiffior.

^ ^ ^

Kadet Julian Tiffior byl už celé čtyři hodiny zpátky na palubě K-9. Účelem tohoto manévru bylo, aby ho jeho druzi přiměli k mluvení. Skokani se neštíteli žádných metod nátlaku.

„Primitivové!" poznamenala suše Mildred Orsonsová.

Když Tiffior vstoupil do velké jídelny mužstva, vládla tam vysloveně napjatá atmosféra. Přehnaně lhostejné a bezobsažné rozhovory byly natolik neobvyklé, že to Tiffa hned trklo.

Ptali se na jeho zážitky, a přitom úkosem hleděli na re-produktory, protože jim bylo jasné, že jsou odposlouchávání.

Tiffiorovi to došlo. Skokani slyšeli každé slovo, které tu padlo. Chování jeho druhů však nasvědčovalo, že mezitím vypracovali nějaký plán...

Proto stejně lhostejně podával zprávu, dokud nenastala pravá příležitost. Chopil se jí Humphry Hifield. Bylo až

překvapující, jakou silou mrštil s jedním z členů posádky do kouta.

Netrvalo déle než pár vteřin a přišli Skokani, aby tu zjednali pořádek. Na to oba rváči čekali a pustili se do sebe s ještě větší vervou. Mělo to za následek, že Humphrymu brzy prasklo levé obočí.

Mildred Orsonsová padla Tiffovi do náruče a zašeptala: „Opatrně, odposlouchávají nás. Felis a já jsme takřka nehlídané.

Smíme se procházet po lodi jak chceme. Takže jsem z arzenálu ukradla mikrobombu. Tady je, schovej ji dřív, než Hump padne k zemi!”

Tiff zbledl. Nevěděl, čemu se má věnovat dřív: jestli dívce, nebo mikrobombě. Nakonec zůstal raději u bomby.

Deringhouse ho nenápadně pozoroval. Rous se se svými širokými rameny postaral, aby dvojici zakryl před nejbližší kamerou. Malá bomba, ne větší než produkt pozemské slepice, putovala do Tiffovy kapsy.

Hned nato seržant zařval: „Odpusťte si ty důvěrnosti, Tif-flore, ano?! A vy, slečno Orsonsová, okamžitě do své kajuty! Půjdete k raportu. Od sebe!”

Milly se uvolnila z objetí a Rous tiše pokračoval: „Opatrně, je to termobomba s patnácti minutami působnosti. Vyvolá teplotu kolem sto padesáti tisíc stupňů. Časová roz-buška běží přesně hodinu. Pak se vrátit! Jasně? Otázky?”

Tiff pochopil, proč Hump vyvolal rvačku.

„Jasně,” vyhrkl. „Brzy musím zpátky. Najdu cestu. Co až to bouchne?”

„Na naší lodi je třiadvacet stráží. Dívky je spočítaly. S těmi si poradíme. Teď dost, Hump musí přestat.” Stalo se to během několika vteřin.

Hifiel dostal znamení a při příští, ráně se odporoučel k zemi.
!t

Stráže jásaly a oznámily přítomným, aby je na příští rvačku zavolali včas, protože nechtějí o nic přijít.

Deringhouse si vousaté obry zamračeně prohlížel.

„Postarejte se o Hifiolda, prosím," požádal dívky a pak dodal k ostatním: „Vzhledem k situaci, ve které se naše loď nachází, jsem nucen ty dva muže prozatím netrestat."

Přítomní vytušili, že se akce podařila. Pokud Tiff umístí bombu šikovně, z lodi obchodníků brzy zůstane jenom horké mračno plynu.

Tiff cítil, jak mu na čele vyvstává pot. Nicméně pokračoval ve své zprávě o Skokanech, kterou musel díky rvačce přerušit.

^ A ^

Přesně o hodinu později se dveře velínu znovu otevřely. Tiff byl odveden k druhému výslechu na palubu lodi ORLA XI.

Šel klidně a rozvážně. Stále měl před očima Mildredinu pobledlou tvář. Mezi oběma loděmi byl mezitím vybudován energetický tunel, takže mohl projít na palubu cizinců bez skafandru.

Vstoupil dovnitř a byl připraven na všechno. K-9 se ještě stále nacházela v silném tažném paprsku větší lodi. Dunící stroje dokazovaly, že Skokani nemíní K-9 pustit ze svého vlivu.

Zanedlouho stál opět tváří v tvář Origansovi.

Zdalo se, že kapitán Skokanů mezitím pochopil, že Tiff asi nebude nosit hledaný plán v hJavě. Při jeho inteligenci mu došlo, že to není možné už jenom díky jeho mládí. Takový plán vyžadoval jisté znalosti v oboru...

Takže mu žádné otázky podobného rázu nekladl. Zato se

však *velmi* úporně zajímal o „svět věčného života“. Ovšem kadet ani teď nedokázal podat očekávané informace.

Kapitán cizinců se proto pokusil o jiný styl výslechu a pozval Tiffa na dvouhodinovou prohlídku lodi. Julian přitom nezískal žádný velký respekt ze zdejších palubních zbraní. Nedaly s porovnat ani se zbraněmi K-9. ORLA XI však měla silné a moderní pohonné agregáty. Byly tam ještě

další věci, ze kterých se dalo usuzovat na vysokou úroveň skokanských vědců.

Origans při exkurzi jen tak mimochodem poznamenal, že na téhle lodi jsou jen zbraně, které při návštěvách primitivních planet bohatě stačí. Pro vážnější případy je prý k dispozici speciální flotila, kterou si může kdykoli přivolat.

Do poslední místnosti Tiffa hrubě postrčil. Jakmile za ním vstoupil i kapitán, bylo po zdvořilosti. Poté, co Tiffovi dvě hodiny tykal, mu opět vykal, a Julian se díval do chladných zabijáckých očí.

„Támhleten stroj je takzvaný psychouvolňovač. Vyslýchána osoba sice přijde o mozek, ale všechna uložená data se uvolní. Tento stroj používáme ve styku s neposlušnými bytostmi. Dávám vám ještě tři hodiny vašeho času. Jestli ani pak nepromluvíte, čeká vás tenhle stroj.

Origans byl opět přívětivý a málem se rozplýval. Kadet se totiž zapotácel. Origans ho při odchodu musel podpírat. Odvedl ho do místnosti, ve které už byl jednou zavřen se zrádným Francouzem. Než však Origans odešel, Tiff to riskoval a položil otázku.

„Pane, směl bych přemýšlet vedle na své lodi? Prosím, nenechávejte mě teď v cizím prostředí. Necítím se tu zvlášť dobře...”

„Jistě, jistě,” přikývl Origans. „Okamžik, mladíku, zavolám někoho, kdo tě odvede.”

Tiff se zpotil od hlavy k patě, když kapitán Skokanů odešel. Sáhł do kapsy, vyndal mikrobombu, odjistil ji a schoval pod matraci lůžka.

Vstal a počkal na strážné.

Přišli dva. Origans byl s nimi.

„Jste nějak bledý," řekl kapitán Skokanů. „Až se za tři ho--diny uvidíme, budete na tom snad lépe."

To byla možnost, aby se Tiff podíval na hodinky. Za dvě minuty pět. Přesně za hodinu to tady vybuchne.

Pak se nechal odvést. Když se vrátil do jídelny mezi své, zmučeně padl na židli.

Deringhouse na něj pohlédl.

Tiff neznatelně přikývl a dodal: „Drželi mě tam přesně do 17.58. Origans mi dal tři hodiny na rozmyšlenou."

Deringhouse začal okamžitě plánovat. Nemohlo být nápadné, jestli by díky pomstychtivosti zbitého kadeta Hi-fielda došlo k nové rvačce. Pak bylo ještě nutné zajistit, aby do jídelny přišli aspoň čtyři strážní. Více jich před jídelnou nestálo. Ostatní Skokani byli rozmístěni po lodi. Tohle prostě muselo vyjít.

Deringhouse se loudal po místnosti a zastavil se před velkým monitorem.

„Tam venku je krásně, že?" řekl protáhle. Hvězdy chladně svítily. Nedávaly žádnou odpověď.

^ ^ ^

.

Bylo přesně 18.53, když Hump začal znovu řídit. Jeho „protivník" ho vyprovokoval do nepřítelnosti. Rvačka začala přesně. Za pět minut měla vybuchnout nálož, a ve stejné chvíli mohli být napadeni strážní. Ti se objevili půl minuty po rozpoutání bitky. Znovu se

královsky bavili, takže si ani nevšimli, že se za ně pomalu stavějí silní muži. Komando bylo pečlivě vybráno.

Deringhouse pohledem zkontroloval termozbraně Skokanů. Hump mezitím se zatnutými zuby přijímal rány. Dvě minuty do výbuchu.

Rous se pomalu blížil. Hump se napřáhl a krutě udeřil.
„Pozor, půjdete s mojí skupinou," zašeptal seržant za Tif-fem.
„Zmocníme se velínu."

Pak byl Rous hned zase pryč. Muži za strážnými se přikrčovali. Všechno bylo propočítáno. Ve chvíli, kdy přemohou strážce a zmocní se jejich zbraní, vybuchne na palubě protivníkovy lodi termobomba. Tím bude ORLA XI prakticky vyřazena z provozu. Přinejmenším nedostanou strážce na K-9 očekávanou podporu z mateřské lodi. Zároveň musí brzy dojít ke zhroucení silového pole, s jehož pomocí byla K-9 držena v zajetí.

Třicet vteřin do exploze.

Řev rváčů sílil a publikum se přidávalo. Aspoň si tak z duše vykřičeli nervozitu.

Patnáct vteřin před výbuchem skočilo dvanáct mužů komanda po strážích. Kovové předměty z vedlejší kuchyně dopadaly na hlavy Skokanů a ti se téměř okamžitě káceli k zemi.

Deringhouse se rozběhl ven. Rous a Tiffho následovali. Když přišla ta chvíle, měli už v rukou zbraně.

Vše probíhalo podle plánu. Řev zůstal, ale po lodi se rozbíhaly jednotlivé skupiny.

Vpředu na konci chodby se objevil strážný. Deringhouse v běhu vystřelil. Syčení zbraňového paprsku se smísilo s výkřikem a obr se zřítil k podlaze.

• „Rozdělíme se," vykřikl Deringhouse. „Rouši, nahoru do velínu!"

Běželi k nouzovému schodišti, když vtom zaznělo poplašné vytí. To nebyl zvuk, na který Tiffior čekal.

„Co s tou bombou je?“ vykřikl Rous. „Zatraceně, proč nevybuchla?“

Tiffovi se chtělo ječet. Před ním klesl k zemi Deringhouse, zasažený energetickým paprskem. Pak se objevovalo stále více vousatých postav. Střílely jako o závod.

„Zpátky,“ chroptěl Deringhouse. „Proboha, rychle zpátky!“

Táhli ho s sebou zpět do jídelny mužstva. O pár vteřin později se loď ještě více roztrásla. Za okamžik už cítili vibrace. Nepřítel nedbal, že má na palubě své lidi, a zahalil loď do silného vibračního pole.

Každá jednotlivá buňka v tělech členů posádky jako by měla vyskočit ven.

První upustil ukořistěnou zbraň Hump Hifield. Pak ho následoval Tiff, Martin a Rous.

Když vytí vibrací dospělo do vysokých tónin, muži se v křečích hroutili. Strážným se nedařilo o nic lépe, ale lidé z K-9 už aspoň nestříleli.

„Zrada!“ zachrčel Rous těsně předtím, než ztratil vědomí. „Zatraceně, co se s tou bombou stalo?“

Tiff by nejradši brečel, kdyby mohl. Lebka mu hrozila puknutím, pak se s ním všechno zatočilo a ztratil vědomí. Vše mamó. Něco prostě nevyšlo.

^ x ^

Origans tentokrát neměl žádnou zbraň. Stál rozkročen nad majorem Deringhousem a mračil se jako sto čertů. Major byl ošklivě zraněn na stehně. Šlo sice o čistý průstřel, ale okraje rány byly spálené.

Deringhouse nepovažoval za nutné, aby si hrál na hrdinu. Každému bylo jasné, jaké má bolesti. Tiše sténal.

Ostatní členové posádky stáli v řadě u stěn jídelny. Mířilo na ně více než třicet zbraní.

„Kdo to vymyslel?“ zeptal se Origans a ukázal na majora. „Vy?“

Deringhouse se křečovitě ušklíbl. „A kdo jiný? Já jsem přece kapitán lodi.“

Origans ve tváři znachověl a nakopl majora do zraněné nohy. Raněny vykřikl bolestí.

„Mizero!“ zaječela Mildred Orsonsová.

Origans si jí nevšímal. Ztěžka vykročil k Tiffovi. Julian cítil jeho horký dech. Origans pěníl vzteky.

„A ty, ty zatraceny pokrytče, jsi schoval do postele bombu, co? Ale asi jsi přitom zapomněl, že jsme čistotné bytosti! Kabiny mé lodě jsou po každém použití čištěny roboty. Přitom také převlékají povlečení lůžek! Škoda, Juli-ane Tifflore, že? Jeden z mých mužů tu tvou bombu zajistil. Taký škoda, co?“

Tiffse zoufale rozhlédl. Takhle to tedy bylo...

Obrův stín k němu vykročil. Pod mocným úderem Orl-gansovy pracky se mladík skácel k zemi.

^ ^ ^

Když se probral z bezvědomí, viděl na vedlejším lůžku Deringhousea. Major se na něj usmíval. Vzadu něčím rachotily dívky. Majorova noha byla ošetřena a obvázána. Nikde žádné strážce.

Deringhouse byl vzhůru a díval se na Tiffa. „Jen klid, hochu, všechno je oukej. Prozatím jsme přežili.“

„Pane, já... za nic nemůžu," vykotal Tiff a oči mifezvlhly.
„S tím úklidem jsem nepočítal." -

Deringhouse se usmál. „Už ani slovo. Plán byl dobrý. S náhodami se musí počítat. Vyspěte se. Utrpěl jste otřes mozku. U Neptuna, ten chlap má ale ránu!" ^

„Pane, co bude teď?" zašeptal Tiff, než zavřel oči.

„Ono se něco stane," odpověděl Deringhouse. „Žádné strachy. Nebo si snad myslíte, že šéf a jeho STARDUST II zaslouženě odpočívají? Jen klid, klid. Musíte si odpočinout. Považujte to za rozkaz, kadete Tiffiore!"

Tiff měl před očima rudé kruhy. V duchu před sebou viděl Rhodanovu obrovskou loď. Až ta se tu zjeví. Skokanům do smíchu nebude.

Jeho vlastní úkol skončil.

Ted' byl na řadě šéf.